

Scannan: BVB A L A Boatlark titlea

MB
104.331

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1892. évi kiadás

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kamarás István

*Bumbala,
avagy
a lakatlan liget titka*

Meseregény

Minerva · Budapest, 1986

Kalmár István rajzaival

MB 104.331

1986

© Kamarás István, 1986

ISBN 963 223 351 4

*Géda megtöri a csendet.
Valaki válaszol, és ezután ketten lesznek
a lakatlan ligetben*

Csend honolt a lakatlan ligetben, de közel sem afféle buta nagy csend, amelyiknek az égvilágon semmi értelme nincs. Ebbe a csendbe ugyanis állandóan belekiabáltak. Legtöbbször azt, hogy „Aja!”, meg azt, hogy „Aja, hol vagy?” Kis hangocska kiabált, és nagy csend volt mindig a válasz, ebbe kiabált bele megint a kis hang, hogy „Aja! Hol vagy? Aja!!!” Egy alkalommal mégsem a nagy csend válaszolt, hanem egy másik hang:

- Mit ordít kérem? És hogy kerül ide? És egyáltalán!

Ingerült volt és recés ez a hang. És a közelből jött. Egészen közlőrl. Tulajdonképpen ott álltak egymás mellett: a vékonyka és a recés. Méregették egymást, de nem sokat értettek egymásból.

- Azt kérdeztem, hogy került ide? - ismételte meg az ingerült.

- Elvesztem - válaszolta a vékonyka.

Ő maga is olyanka volt, nem csak a hangja. Kettő kellett volna belőle, hogy komolyan lehessen venni.

- Azt mondja, elveszett, és mégis itt van. Kicsoda ön, ha szabad kérdezni, és hogy kerül ide? És egyáltalán!

- Ugyanaz, mint Aja, mert mi vagyunk Aja és Géda, de én csak Géda vagyok, mert Aja elveszett, ugyanúgy, mint én - szeperegte a vékonyka, vagyis Géda.

- Hogy nézett ki az az Aja?
- Pontosan úgy, mint én. Ikerlányok vagyunk.
- Aha! Tehát önnek is kerekei vannak?
- De kérem! Mi, Aja és Géda, tündérmanók vagyunk!
- Jó, jó, csak azért, mert itt keréknyomokat látok.

Géda is látta, de neki nem voltak kerekei, és nem is a kerekei veszték el, hanem Aja, aki pontosan olyan, mint ő. Ettől volt úgy elkeskenyedve.

- Aja! Gyere! Drága Aja!

- Hagyja abba! A nyomokra figyeljen! És jöjjön utánam! Mégiscsak lehetnek kerekei az ikertestvérenek, mert ezek a nyomok tegnap még nem voltak itt. Ne legyen Bumbala a nevem, ha ezek nem most kerültek ide.

- Bumbala a neve? Igazán vicces név – állapította meg Géda egy kissé felderengve.

- Az volt: vicces. Most pedig szomorú – recegte szomorúan Bumbala.

- Én is szomorú vagyok. Aja!! Kistestvérem!

- Csend! – parancsolta Bumbala.

Csend lett. Bumbala izgatottan a nyomokat mutatta, vagyis azt, hogy eltűntek.

- Látja, mit csinált? Mondtam, hogy ne ordítson – boszszankodott Bumbala.

- Elismerem, én voltam a hibás – szepegte Géda.

- Még szép, hogy elismeri – dűnnyögött Bumbala. – Sokra megyünk vele...

- Azt hiszem, csak egy lapulevél alá tűntek.

*Kiderül, hogy ki lapult a lapulevél alatt,
és ezután már hárman vannak*

Pontosan így volt. Oda tűntek vagy talán vezettek a nyomok. Méghozzá egészen friss nyomok. Természetesen nem Aja nyomai, mert neki valóban nem voltak kerekai.

- És ért ön valamit a lapulevelekhez? - kérdezte Bumbala. - Én ugyanis városi gyerek vagyok. Méghozzá fővárosi.

- Gyerek? Hiszen ez nagyszerű! - ujjongott Géda.

- Dehogy is vagyok gyerek, csak egy szerencsétlen lény, de ez egyáltalán nem tartozik önre. A lapulevélnél hagytuk abba, arra figyeljünk.

Géda közelebb ment a lapulevélhez, és mesélni kezdett, de nem erről a mezei lapulevélről, hanem egy másikról. A városi lapulevél egy kis kertfélében lakott, amelyet magas házak vettek körül. Azok egyikében laktak az ikerlányok is. Bumbala elképzelte magának azt a másikat, azt a városi lapuleveget, és egészen elszomorodott, Géda viszont éppen ellenkezőleg.

- Idenézzen, mit találtam! Egy kis fehér autó! Hogy örülne neki Aja!

Egy igen szép kis fehér autó volt, de valahogy nem olyan, mint általában a kis fehér autók. Nem csak azért, mert egy lapulevél alatt kuksolt. Például abban is különbözött a többi kis fehér autótól, hogy pisszegett:

- Psssszt! Nem látják, hogy lesben állok?

- Szóval, ön leselkedik? - kérdezte ingerülten Bumbala.

- Kénytelen vagyok. Meg kell tudnom, hová kerültem - válaszolta egy cseppet se sértődötten a kis fehér autó.

- Nekem is meg kell tudnom, és Ajának is. . .

- Egy lakatlan szigetre kerültek, ha tudni akarják! - vágta nekik oda Bumbala kegyetlenül vagy inkább szomorúan.

- Meg kell, hogy mondjam, nem így képzeltem el egy lakatlan szigetet - jelentette ki kissé csalódottan a kis fehér autó. - Először is itt akkora zaj van: az egyik azt kiabálja, hogy Aja. . .

- Ez én voltam - ismerte be Géda.

- A másik meg azt, hogy Géda.

Géda feljajdult, mert az a másik nem lehetett más, mint Aja. Sebesen magyarázni kezdte, hogy ő az a másik, vagyis az egyik, mert a másik Aja. A kis fehér autó udvariasan, de félbeszakította. - Mindent értek. Én ünnepélyesen megígértem neki, vagyis Ajának, hogy megkeresem önt, vagyis téged, a másikkal ugyanis már tegeződünk.

Géda szeme könnyes lett, de mégsem kezdett el ajázni. Még akkor sem, amikor a kis fehér autó bevallotta, hogy sajnos Aját szem elől tévesztette. Bumbala erre ingerülten felszisszent:

- Pedig én, kérem, mindenhová, mindenkor, mindenhol és mindenképpen, de itt ezen a lakatlan szigeten, hibát hibára, csöbörből vödörbe. Értik?

- Hibáról hibára? Hát ez nagyszerű! - lelkendezett Géda.

- Mi van ezen nagyszerű? - dohogott Bumbala. - A hiba az selejt. A hiba az vétek. A hiba az komoly hiba.

- Hát éppen ez az! - lelkendezett Géda. - Ezért vagyunk mi, vagyis Aja és Géda. Ha valaki azt kérdezi, ki volt az, azt

kell csak mondani, hogy mi voltunk, Aja és Géda. Mi ugyan is minden rosszaságot elvállalunk. Mindent a világon! Világos?

- Hát nem tudom, hogy lenne-e jogom... - aggodalmaszkodott a kis fehér autó.

- Most nem erről van szó - recegte Bumbala. - Most arról van szó, hogy itt nincs rosszaság, csak bosszúság. De térjünk végre a tárgyra, könyörgöm. Megengedi, hogy kövessük a nyomait, izé...

- Kisfehérautó a nevem - mutatkozott be a kis fehér autó. Most már látni lehetett rajta, hogy nem akármilyen kis fehér autó, hanem egy kisfehérautó, akinek ráadásul Kisfehérautó a neve.

- Nos, Kiss úr - recegte Bumbala...

- Ne nevezzen, ha lehetséges, Kiss úrnak, mert egybeírom a nevem, és ha szomorú vagyok, csak kis betűvel.

- Van ennél szomorúbb is, Kisfehér úr - sóhajtott Bumbala. - Különben mindegy. Szóval, követhetjük végre a nyomait? Hátha eljutunk innen valahova.

*Újabb lények jelennek meg,
de még mindig nem mindenki*

A nyomok a lapulevél túloldaláról vezettek, ki tudja hová. Kisfihéautó szerencsére tudta.

- Arra ne menjen senki sem, mert arra van az . . . Ajajaj! - és most Kisfihéautó egészen kicsi fihéautóvá vált. Valóság-gal reszketett.

- Ezek szerint van itt még valaki - szögezte le Bumbala, nagyon idegesen.

- Még kettő. De lehet, hogy négy - próbálta megnyugtatni őt is és önmagát is Kisfihéautó, vagyis még mindig egy reszkető kicsi fihéautó.

- Érdekes. Én már nem is tudom mióta vagyok itt, de még semmit és senkit se láttam. Gédát is csak a minap, kegyedet is csak imént . . .

Kisfihéautón látszott, hogy alig sikerül türtőztetnie magát.

- Mert maga, igen maga, Bumbala, se lát, se hall. Csak fel és alá és se bű, se bá. Nem mintha a többiek sokat törődnének a többiekkel. Csak Géda Ajával és Aja Gédával.

Géda szeme megint könnyes lett, de azért büszkén kihúzta magát, hadd lássák akkor is, ha feleannyian van, mint kellene.

- Nem nyilatkozna valamit a többiekről? - kérdezte Kisfihéautót eléggé hivatalosan Bumbala.

- Hát például Onoga - kezdte készségesen Kisfihéautó.

- Onoga? Már bocsásson meg, az mi? - kérdezte eléggé ingerülten Bumbala.

- Rém - felelte Kisfihéautó, egy cseppet sem ijedten. - És itt van még Baciló is.

Ettől aztán mindketten nagyon megijedtek. Géda is, Bumbala is.

- Rettenetes! - jelentették ki egyhangúan.

- Nem. Egyáltalán nem. Csak furcsa. Mint mi - nyugtatta meg őket Kisfihéautó, akinek még valaki eszébe jutott. - És van itt még egy, de az talán, sőt talán biztos, hogy kettő.

- Mint mi, Aja és Géda? - kérdezte Géda reménykedve. Kisfihéautó töprengett, mit is mondjon.

- Nézd, ti legalább Aja és Géda vagytok, ő viszont csak Wagga és Wagga.

Géda megpróbálta magának elképzelni Waggát és Waggát, de sehogy sem tudta őket megkülönböztetni. Bumbala meg sem próbálta, hanem rögtön robbant:

- Ebből egy árva szót sem értek! Ettől szétmegy a fejem! Ettől még szomorúbb leszek!

Géda viszont bizakodni kezdett:

- Hátha tudnak valamit azok a Wagga-ikrek Ajáról. Ugyan- is az ikrek összetartanak.

- Ami az összetartást illeti, erről más véleményem van. És a hűségéről is. És mindenről - szögezte le Bumbala.

Kisfihéautó riadtan nézte Bumbalát. Legszívesebben rá- tülkölt volna, de vele még nem tegeződött.

- Mit csinálnak a Wagga-ikrek? - érdeklődött Géda, to- vábbra is reménykedve.

- Csak ugrál, vagyis ugrálnak ide-oda, és mondogatja, vagy-

is mondogatják, hogy waggawagga, waggawagga, méghozzá dupla vével. . .

- Ebből a waggawaggaságból semmit sem értek - szakította félbe Bumbala. - Ezt hagyjuk abba. Folytassuk azzal a másik kettővel!

- Baciló teljesen ártalmatlan. Vöröskeresztes karszalagja van, valamint lófeje és lószárnya.

- Lószárnya? ezt hogy érti? - kérdezte ingerülten Bumbala.

- Ezt én sem értem, de ettől még van neki - szabadkozott Kisfehérautó.

- És a rém? - kérdezte félénken Géda.

- Hát igen. Nem is olyan rémes, csak kimondani, de azt most nem szeretném, mert félek, hogy rontombontom, zíborzabor és haddelhadd.

Nagy csend lett. Jó lenne beletülkölni, gondolta Kisfehérautó.

- Végül is mitől olyan rémes? - türelmetlenkedett Bumbala.

- Mert az van ráírva, hogy Tűzokádóvéróriásonogastras-sencrém.

- Ön rémeket lát - bosszankodott Bumbala.

- Pedig ez van ráírva!

- De hová, az Isten szerelmére! - kiabált rá Bumbala.

- Őrá.

- Ez már több a soknál - jelentette ki Bumbala. - Én most félrevonulok. Ha valaki keresne, aki bumbalázni akarna velem, arra vagyok.

- Vagyis arra, amerre Onoga - tette hozzá Kisfehérautó.

Bumbala megtorpant.

- Ki mondta, hogy arra? Erre! Csakis erre!

És elindult az ellenkező irányba.

- Tessék mondani, hogyan kell bumbalázni? - kiabált utána Géda, aki még mindig reménykedett valamiben.

Bumbala vörös lett. Aztán falfehér. Végül szomorú.

- Ezt még, vegyék tudomásul, még annak az Onogának sem árulom el, még akkor sem, ha tüzet okád, még akkor sem, ha véróriás, még akkor sem, ha strassencrém, még akkor sem, ha . . .

- Elnézést, hogy közbeszólok, jön Onoga - közölte Kisfehérautó.

- Ide? - hüledezett Bumbala.

- Nem csak jön, de közeledik is - tette hozzá Kisfehérautó.

Valóban ő jött, sőt egyre közeledett. Nem is volt olyan borzasztó, csak egy kicsit hatalmas. Nem is kicsit, hanem nagyon. „Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém” - betűzgette Géda.

- Annak, hogy „strassenc”, nincs semmi értelme - dohogott Bumbala.

- Valaki a nevemen szólított? - hallották egészen a közelből.

Ő volt, de még nem gurult tűzbe.

- Én kérem, csak azt mondtam, hogy strassenc - helyesbített Bumbala.

- Meg azt is, hogy ennek nincs értelme - tette hozzá Onoga.

- Pedig van! Engem ugyanis egy cseh kisfiú talált ki, hogy a rémeket rémisztgessen, és a „strassenc” cseh nyelven annyit tesz, hogy „rém”.

Bumbala fellélegzett. A többiek is, csak nem tudták, mitől. Bumbala viszont tudta.

- Ön ezek szerint nem is létezik - vágta oda Onogának.

Onoga ahelyett, hogy tűzbe gurult volna, elpirult.

- Dehogynem. Ki vagyok találva, hogy megvédelmezzem a kitalálómat.

Bumbala nem bírta tovább.

- Tűzokádással, mi? Rémkedéssel, mi? Vérengzéssel, mi? Önt, vegye tudomásul, nem gyerek találta ki, hanem egy beteg lelkű felnőtt!

Ezzel Kisfehérautó is egyetértett:

- Szerintem is, tudniillik a gyerekek sohasem okádnak tüzet, csak a felnőttek.

Onogát ez nagyon bántotta, de még mindig nem okádott tüzet, még csak nem is ordított, csak sűrűn pislogott.

- Én nem okádok tüzet, vért nem ontok, nem is rémkedek. Csupán követ eszem, de csak akkor, ha éhes vagyok. Én egyszerűen csak megvédem a kisebbeket.

- Mi pedig szerencsére valamennyien kisebbek vagyunk - mutatott társaira Kisfehérautó. - Ő Géda, de még hiányzik az ikertestvére, Aja. Ez az úr pedig Bumbala.

- Engem viszont igazából gyerek talált ki, méghozzá azért, hogy bumbalázzak vele. Egy lengyel kisfiú, Jakub a neve, ha tudni akarják - mondta Bumbala.

Akarták. Elhitték neki. Becsülték is érte. Különösen Onoga.

- Bocsásson meg az együgyű kérdésért - fordult hozzá tisztelttel a rém, vagyis a Tűzokádóvéroriásonogastrassencrém -, ön ebben az elegáns ruhában szokott bumbalázni?

- Igen, képzelje el! Esténként beállítok hozzájuk, igen, ebben az elegáns ruhában, és mihelyt alkalom adódik, elkezdek bumbalázni vele, és egy cseppet sem sajnálom az elegáns ruhámat - jelentette ki Bumbala.

Olyan elegáns volt valóban, mintha skatulyából húzták volna ki. És éppen olyan szomorú is. Géda hangja ettől egészen vékony lett:

- Ez nagyon szép öntől. És például az édesapja nem bumbalázik azzal a lengyel kisfiúval?

Bumbala egy nagyot sóhajtott.

- Történetesen nem. A kedves papa hazajön, újságot olvas vagy tévét néz. Ezért lettem én.

Egyszer már elhitték. Most még egyszer. Akárhányszor elhitték volna Bumbalának.

- Mi meg azért lettünk - vette át a szót Géda -, hogy elváljunk két japán kisgyerek összes rosszásától. Én és Aja, aki... - Aja nélkül Géda nem tudta folytatni.

- Aja az ikertestvére, akit azonnal meg kell találni, mert ez így nem mehet tovább - magyarázta Kisfehérautó, akiről még nem is sejtették, hogy kiféle-miféle.

Onoga elszomorodott.

- Én, sajnos, csak megvédeni tudok, megtalálni nem.

- Én meg csak bumbalázni - biggyesztette hozzá Bumbala.

- Én meg odarobogok, ha hívnak. Kisfehérautó a nevem. Veszprémben lakom, anyám leánykori neve Varga Amália, tessék, benne van a jogosítványomban.

Mindannyian megnézték a jogosítványt, amelyben ez állt:

„NEVE: Kisfehérautó
TÍPUSA: kis fehér autó
HAJTÓMŰVE: szíve
LAKÓHELYE: Veszprém
ANYJA LEÁNYKORI NEVE: Varga Amália”

Megpróbálták elképzelni, ha nekik is lenne jogosítványuk, vajon abba mi lenne beleírva. Géda arra gondolt, hogy az ő jogosítványába Aja is bele lenne írva, Ajáéba pedig ő. Bumbala nem tudott olvasni, így ő csak azt tudta elképzelni, hogy az ő jogosítványából kitalálója, Jakub mosolyogna rá. Onogának be kellett látnia, hogy az ő neve sehogy sem férne bele egy ekkora jogosítványba, és ezen egy kicsit el is szomorodott. Egy picit irigyelte is Kisfehérautót, hogy ő, igaz, éppen hogy, de belefért a jogosítványába, igazából azonban anyja leánykori neve miatt irigyelte. De valamit nem értett. Meg is kérdezte Kisfehérautót:

- Ha ugyebár van anyukája, akkor ugyebár Ön nem lehet kitalált lény?

Bumbala keserűen felnevetett:

- Legfeljebb az anyukája lehetne az!

Most már mindhárman szigorúan néztek Kisfehérautóra.

- Anyám leánykori nevét is kitalálták, hogy autósigazolványom lehessen. Az a kisfiú találta ki, aki Budapesten lakik. Amikor hív, én odarobogok, és ott vagyok mellette addig, amíg el nem alszik.

Gédának is eszébe jutott valami:

- Ezek szerint mi most Veszprémbe vagyunk?

Onoga egy nagyot sóhajtott. Egy kétésfélperceset.

- Egy lakatlan szigeten vagyunk, vagyis lakunk. Mind a négyen.

- Meg még Aja - tette gyorsan hozzá Géda.

Meg még az, aki lehet, hogy kettő, és még Baciló is, a lófejű és lószárnyú lény - egészítette ki Kisfehérautó, aki már mindenkit kinyomozott.

- Könyörgöm, miért ijesztget minket azzal a förmedvénnyel? - sópánkodott Bumbala.

- Ne féljen, én azért vagyok, hogy elrémisszem a rémeket. Igaz, hogy eddig csak mumusokkal, krampuszokkal, boszorkányokkal meg hasonlókcal volt dolgom, de bizonyára elbánnok a lószárnyú lófejűvel is - erősítette Onoga.

- Vele nem kell elbánni, mert ő . . . mert ő is nagyon árva - magyarázta Kisfehérautó.

Onoga megint nagyon gondolkozott.

- Az más. Ha árva, akkor hívjuk ide.

Kisfehérautó dudált egyet. Eléggé hitványka dudálás volt. Elnézést is kért: ennyi telik a kis fehér altatóautóktól.

- Nem próbálná meg ön, Tűzokádóvéróriás . . . ? Hogy is van tovább? - bosszankodott Bumbala. - Nem mutatná úgy magát, hogy ki lehessen betűzni?

- Nevezzenek csak Onogának, ez a lényegem, a többi rám van írva. Szabadna bemutatnom egy szívből jövő bődülést?

- Megjegyzem, bumbalázni is csak szívből lehet, máskülönben megette a fene - dohogott Bumbala.

Onoga hátralépett kettőt, felkészült a bődüléshez. A többiek befogták a fülüket, de csak az egyiket, hogy a másikkal azért élvezhessék is a szívbőljövőt. „Aja!”, jött vissza a visszhang valahonnan. „Lószárnyas lófejű!”, visszhangozott a második szívből jövő bődülés.

- Ki van még? - kérdezte Onoga.

- Waggawagga, dupla vével - mondta Kisfehérautó.

„Waggawagga duplavével!”, hallották nyolcszor-tízszer is odavissza. Addigra már ott is állt, vagyis ugrált előttük Waggawagga. Hogy egy vagy kettő, azt még nem lehetett pontosan megállapítani. Azt, hogy ő Waggawagga, arról lehetett sejteni, hogy állandóan azt mondogatta, hogy „wagga-wagga”, valószínűleg dupla vével.

- Tessék mondani, hányan vannak pontosan? - kérdezte Kisfehérautó.

- Pontosabban ön melyik a kettő közül? A Wagga vagy a Wagga? - kérdezte a másik ikerlány egyik fele, Géda.

- Waggawagga vagyok. Próbáljanak mondogatni!

Próbálgatták: waggawaggawaggawaggawagga.

- Lehet ám így is, párosával és dupla vével: wagga-wagga - kiáltotta Waggawagga.

Megpróbálták, egészen tűrhető hangulat kerekedett, csak Bumbala karcolta meg egy kicsit.

- Elnézést, ki ötölte ki ezt a ... waggawaggaságot?

- Engem egy angol kislány szokott mondogatni, amikor nem tud elaludni, de maguk is megpróbálhatják.

- És ha elalszunk? - bosszankodott Bumbala.

- És miért ugrál? - kérdezte Géda, kissé szédülve.

- Mert az a kislány, aki engem kitalált, azt mondja a szüleinek, hogy én kenguru vagyok.

- És nem az? - kérdezte Onoga.

- A kenguruk csak ugrálnak, de nem örülnek - válaszolta Waggawagga. - Hát igen, mostanában én sem örülök, csak ugrálok, mint egy kenguru.

*Megjelenik Baciló, a tettek mezejére lépnek,
de előtte még megtudják az igazságot*

Már-már teljesen belebonyolódtak ebbe a waggawaggaságba, amikor valaki jelezte, hogy már percek óta ő is ott van közöttük, mert hívták. Végre észrevették. Több se kellett neki.

– Üdv, lények! Baciló vagyok. Hívtatok. Szóval, én vagyok Baciló!

– Akkor egy lépést se közelebb! Maga mindenfélét terjeszthet! – förmedt rá Bumbala.

Baciló jelezte, hogy semmitől sem kell tartaniuk. Szárnyai alá vonta őket, és elmondta, hogy ő egészséget terjeszt, hogy három francia kisgyerek találta ki, méghozzá éppen a betegségeket terjesztő bacilusok ellen, kézmosás helyett.

– Szóval, lények, bacilus ellen Baciló! – fejezte be kiselőadását.

– Por ellen poroló – jutott eszébe Kisfihéraulónak.

– Úgy van, lények! Kell-e más bizonyíték is? – kérdezte Baciló peckesen.

Bumbala újabb bizonyítékokat követelt. Kisfihérauló vette át a szót.

– Locs ellen locsoló, pancs ellen pancsoló, bonc ellen boncoló...

– Ezek nem bizonyítékok – bosszankodott Bumbala. – A szárnyával mit tud?

- Védőszárnyak - tájékoztatta őket, majd számba vette a társaságot. - Ezek szerint hatan vagyunk, lénytársak?

- És Aja - figyelmeztette Géda Bacilót, akiről látni lehetett, hogy mindjárt félreáll, kézbe veszi a dolgokat, nem sokáig fogja hagyni őket egy helyben topogni.

- Elbődüljek még egyszer? - kérdezte Onoga készségesen.

- Ezt most elhagyhatjuk - intette le Baciló. - Most a tettek mezejére kell lépnünk, és nem ordítózni, nem sóhajtozni, nem pityeregni.

- Mielőtt elindulnánk arra a mezőre, árulják el, hogyan kerültek önök ide! - kérte őket Bumbala.

A lények sokáig csak hümmögtek, a fejüket vakargatták, egyik lábukról a másikra álltak. Még Waggawagga is abbahagyta az ugrálást, de még a waggawaggázást is. Baciló csak ennyit mondott: „Hát...” De most már mindenki ránézett, hogy ha már elkezdte, folytassa.

- Hát ennek hosszú története van... - sóhajtott Baciló.

- Hosszú bizony - bólogatott Waggawagga.

- De még milyen hosszú! - toldotta meg Onoga.

Megpróbálták elképzelni, de nem értek a végére. Egy pillanatra úgy látszott, mintha Géda vállalkozna történetének elmondására, de aztán kijelentette, hogy Aja nélkül mégsem kezdhet hozzá, mert ők ikerlények, következésképpen közös történetük van. Baciló ekkor azt javasolta, húzzanak sorsot. Ezt mindenki elfogadta. Ekkor Baciló közölte, hogy ő már ki is sorsolta Waggawaggát.

- Hát... szóval... - egyelőre ennyi tellett Waggawaggá-

tól. Úgy tűnt, ezzel be is fejeződött a történet, aztán mintha megnyomtak volna rajta egy gombot, hadarni kezdett:

- A *Percel Vencel* lapátkerekei méltóságteljesen hasították a Népek Tengerének habjait. Úgy van, a habjait. A hajó Bombodzsából Bileánba, vagyis inkább Bileánból Bombodzsába tartott, amikor a látóhatáron kalózhajó tűnt fel; igen, egy kalózhajó, fedélzetén a rettenthetetlen, vagyis inkább a rettenetes Csontváz Gerzsonnal.

Waggawagga hirtelen megállt, éppen a rettenetes Csontváz Gerzsonnál, és megkérdezte tőlük, hogy nem akarja-e valaki folytatni.

- De már bocsásson meg, mit? Az ön történetét? - kérdezték szinte egyszerre.

Waggawagga csodálkozott.

- Miért ne? Szívesen átengedem bárkinek. De folytathatja a sajátját is, ha azt jobban szereti.

- Hát... Véletlenül az enyém is hasonló - szólalt meg Baciló. - Szóval a kalózok felhúzták a halálfejes lobogót, mi pedig bevetettük a virsliágyút, bizony, ugyanis a kalózok már hetek óta éheztek, és ez lett a vesztük. Értik?

- Hát hogyne értenénk - válaszolta Bumbala ingerülten. - Én egyébként ugyanekkor a *Hullám Villám* fedélzetén kémleltem a horizontot.

- Én pedig a *Tizenháromkaréjos Ősteknőc* fedélzetén vártam a vihar lecsendesedését - mondta Onoga.

- Mi pedig éppen akkor futottunk zátonyra, de nem vesztettük el a hidegvérünket - vette át a szót Kisfehérautó, majd hozzátette -, ha jól emlékezem.

- A rettenetes Csontváz Gerzson senkit sem kímélt, saját magát sem, csak engem, de engemet is csak azért . . .

Itt megállt Waggawagga. Baciló segített neki:

- Mert meglátta a karomon a vöröskeresztes karszalagot.

- Ami azt illeti, a *Hullám Villám*-ot is ezernyi bajba sodorta a déltengeri . . . Hogy is hívják? - állt meg Bumbala - a déltengeri micsoda?

Nagy csend lett. Mindenki megpróbálta magának elképzelni azt a déltengeri micsodát. Baciló például egy hatalmas vízbacilust képzelt el magának, akit mindenki egyszerűen csak „déltengeri micsodának” nevezett, ám ő jól tudta, kicsoda is ökelme, és azt is, hogyan kell ellátni a baját az ilyen ökelmének. Onoga természetesen rémnek képzelte el, még hozzá víz-rémnek, akinek természetesen majd vele, Tűzokádóvéróriásonogastramssencrémmel gyűlik meg a baja. Géda egy hatalmas haragoszöld pacának képzelte ezt a déltengeri főmedvényt, amit csak egy hatalmas déltengeri víziradírral lehetne eltávolítani, egy olyannal, amelyen nem elefánt, hanem egy rozmár van, vagy legalábbis elefántfóka. Kisfehérautó vízironcsnak képzelte el, aminek már nincsenek kerekei, csak torzonborz hínárszakálla és szigorú tekintete, akár egy déltengeri víziközlekedési rendőrnek. Waggawagga pontosan egy déltengeri micsodának képzelte el a déltengeri micsodát, de nem gonosznak, még csak nem is haragosnak, hanem rettenetesen szomorúnak, amilyen szomorú csak egy ilyen déltengeri micsoda tud lenni, ha amúgy istenigazából nekikeseredik, márpedig ez nekikeseredett, akárcsak Waggawagga. Ilyesminek képzeltek el a déltengeri micsodát, miközben egészen más

járt a fejükben, mert egészen más nyomta a szívüket. Onoga végül egy hatalmasat sóhajtott, majd kibökte:

- Elég ebből a déltengeri micsodából! Mondjuk ki végre, hogy minket egyszerűen elfelejtettek, így kerültünk ide! Értik: elfelejtettek. Világos? El-fe-lej-tet-tek!!

- Tiltakozom - nyöszörögte Bumbala.

- Én is tiltakozom! - csatlakozott Waggawagga. - Engem öt éve mondogatnak.

- Mondogatták. Azelőtt - javította ki Onoga. - Aztán egy szép napon, kedves Waggawagga, ne ugráljon, ne tiltakozzon, egy szép napon abbahagyták.

Akkora csend lett, hogy mindnyájan elfértek benne. Ebből merészkedett ki Kisfehérautó.

- Mikor kezdődik az elfelejtés?

- Tiltakozom! - nyöszörögte Bumbala. - Ez magánügy!

Onoga Bumbala vállára tette a kezét, sóhajtott egyet, majd megjegyezte:

- Az elfelejtésnek nincs kezdete.

- Hát akkor csak úgy ripsz-ropsz? Hipp-hopp? Zitty-zutty? - kérdezte Kisfehérautó elkéseredetten.

- Az elfelejtés akkor kezdődött, amikor kitaláltak minket.

- Akkor mi lesz most? Eszükbe jutunk megint? - szepegte Kisfehérautó, akinek hiába volt anyja leánykori neve, most nagyon árvának érezte magát.

- Eddig mindig eszükbe jutottunk - bizonygatta Baciló. - Ha fertőző betegek voltak. . . Mármint Jacques, Luce és Gerard, a kitalálóim.

- Ha el akart aludni. . . Mármint Margaret, az én kitalálóm - folytatta Waggawagga.

- Ha rémeket látott, mármint az én kitalálóm, Václáv - tette hozzá Onoga.

- Ha valami rosszaságot csináltak, mármint Kobó és Onoki, a mi kitalálóink - folytatta Géda, Aja helyett is.

- Ha az apja leült olvasni, mármint a kitalálóm, Jakub apja... - mondta halkan Bumbala, aztán még halkabban így folytatta: - Én attól félek, minket teljesen elfelejtettek. Más különben minek lennénk itt, nem mondanák meg?

- Ha hív, én azonnal odarobogok - szólalt meg Kisfehérautó. - Ezt el is hitték neki. Csak azt nem, hogy hívni fogja őt az, aki elfelejtette.

- Át a tengeren, mi? - kötözködött vele Bumbala, de csak szelíden.

- Árkon-bokron, erdőn-mezőn, tengeren-óperencián...

- Akit elfelejtettek, az még a tengeren sem tud átkelni - szögezte le Onoga.

Kisfehérautó elkecseregett. Waggawagga is. Lekuporodott Kisfehérautó mellé, és maga elé mormogta, hogy „waggawaggawagga”. Baciló azonban megpróbálta kezébe venni a dolgokat.

- Waggawagga, képes lenne ebben a válságos helyzetben álomba ringatni magát?

- Inkább fel szeretnék ébredni, de nem tudok - panaszkolta Waggawagga.

- Magamra szeretnék maradni - közölte síri hangon Baciló.

- Waggawaggawaggawagga - helyeselt vagy tiltakozott Waggawagga.

- Nagyon kérem, hagyja abba ezt a waggawaggázást - emelte fel a hangját Baciló.

- De amikor ez a mindenem! - sopánkodott Waggawagga.
- Éppen ezért ne pazarolja! - ripakodott rá, most már szelídebben Baciló, majd jelezte, hogy most fontosat akar közölni. Ideje volt, mert már nagyon elkámpicsorodtak. Még Onoga is. Rémesen nézett ki. Ha éppen arra járt volna egy rosszindulatú szörny, eszébe sem jutott volna elrettenni Onoga látán, sőt vérszemet kapott volna tőle, amire még gondolni is rossz lett volna.

- Lénytársak! - szólt hozzájuk Baciló.

Minden tekintet rászegeződött. Még a legbánatosabb is.

- Lénytársak, valamit ki kell találnunk!

Ezzel mindenki egyetértett, Gédát kivéve:

- Én Aja nélkül semmit sem tudok kitalálni.

- És arra nem gondolt, kedves Géda, hogy a maga kitalálója más valakit talált ki Aja mellé? Például Aja és Maja? - kérdezte Bumbala.

- Aja és nem Géda? Ez rémes!

Onoga összeszedte magát rémeket rémisztetni, de Bumbala közölte, hogy most nem rémekkel, hanem tényekkel állanak szemben:

- El-fe-lej-tet-tek minket, Onoga úr! Bumbalástul, minde-
nestül.

- Stul-stül - rebegte Kisféhérauló.

Baciló még egyszer megpróbálkozott:

- Lénytársak! Fel kell deríteni a helyzetet. Márpedig a helyzet adva van! Adott helyzetben nem tehetünk mást, mint hogy felderítjük.

Kisféhérauló csatlakozott legelőször az akcióhoz.

- Úgy van! Már robogok is.

Többen bizakodni kezdtek, de Bumbala mintha még jobban elkeseredett volna:

- Mi van úgy? És hova robog? És miféle helyzet? És egyáltalán!

Kisfehérautó nem tágított:

- Indulhatunk?

- De könyörgöm, ha már így összejöttünk, miért mennénk széjjel?

- Bölcs beszéd - bólintott Onoga. - Innen különben is elég messze ellátni.

Baciló mindjárt meg is kérte, hogy nézzen körül, de Wagawagga kijelentette, hogy sem innen, sem máshonnan nem lehet látni semmit sem, mert ez egy lakatlan sziget.

*Kisfihérahutó észrevesz egy postaládát,
de semmi sem sikeredik,
végül Bumbalának mentőötlete támad*

A helyzet, amit eddig sem lehetett rózsásnak nevezni, most kifejezetten válságosra fordult. Hiába tekintgettek körbe-körbe, mindenfelé csak lakatlan szigetet láttak, és még a tengernek sem volt se híre, se hamva. Ennek a nagy lakatlanságnak a közepén ott voltak ők maguk: egy rakás szerencsétlenség. A legnagyobb rakás természetesen Onoga volt, annak ellenére, hogy teljesen összeroskadt. Igaz, így már nem volt olyan rémes, de ez még rosszabb volt: rémesen szomorúnak látni a rémeket rémisztő Onogát, a cseh kisfiúnak, Václávnak hűséges, de elfelejtett barátját. Waggawagga is csüggesztő látvány volt: úgy kuporgott, mint egy darab rongy, aki kettőt sem tudna ugrani már. Baciló lehorgasztotta szárnyait, és még a szép lóorrára telepedő bacilust sem volt kedve elheszteni vagy jobb belátásra bírni. Bumbala volt a legaggasztóbb állapotban. Úgy ült ott, mint egy elfeledett lyukas zokni, akinek minden életkedve elillant azon a lyukon keresztül, és el sem tudja már képzelni, hogy ugyanazon az úton vissza is térhet egyszer. Más sem hiányzott, mint az, hogy Géda elkezdjen ajázni, de ez sem hiányzott, mert elkezdett. De ott volt szerencsére Kisfihérahutó, igaz, ő sem volt valami fene jó kedvében, hiszen ő is hiába kémlelt körül, ő sem látott innen kiutat. Mégis, ki tudja, miért, talán mert ilyen volt az alaptermészete, halkan megkérdezte őket:

- Szabad valamit észrevennem?

Senki sem hallotta meg. Mindenki magával volt elfoglalva. Waggawagga már odáig jutott, hogy azt sem bánta volna, ha valaki más mondogatná őt elfelejtője, Margaret helyett.

- Észrevehetem, amit észrevettem? - kérdezte még egyszer Kisfehérautó.

Baciló volt az, aki felfigyelt rá.

- Feltétlenül, Kisfehérautó. Ez ugyanis döntő bizonyíték lenne arra, hogy mégiscsak van itt valami. Tessék, jelentse, kérem, mit vett észre.

Kisfehérautó már éppen be akarta vallani, hogy ezúttal, sajnos, semmit se vett észre, amikor - alig akart hinni a szemének - egy piros postaládát pillantott meg egy közeli bucka tetején. Először a piros postaládát, aztán alatta a buckát. Ez így egészen hihetőnek tűnt.

Csendben bámulták a felfedezést. Nem értették, hogy is nem vették észre eddig.

- Mert túlságosan is magunkkal voltunk elfoglalva - jelentette ki Baciló, majd felhívást intézett hozzájuk: - Lénytársak! Fordulat állott be!

Ezzel egyetértettek, hiszen alkalom nyílt arra, hogy levelet írjanak azoknak, akik elfelejtették őket.

- Én mindjárt írok Ajának - kezdte Géda. - Azt, hogy „Aja kedves. Engem elfelejtettek. És te is elfelejtettél. Mi lesz velem? Géda”.

„Most már elárulhatom neked, azért tudtál elaludni, mert én is mondogattam neked, hogy waggawagga, sőt nélkülem nincs is értelme annak, hogy waggawagga. Waggawagga.” Ezt a levelet írta Waggawagga.

Ezt meg Kisfihérahutó: „ Ha hívsz, robogok, ha nem hívsz, nem roboghatok. Ha hívnál, akkor robognék. Kisfihérahutó. Veszprém. Anyja leánykori neve Varga Amália.”

Ezt meg Onoga: „Nagyon jó, hogy már nem látsz rémeket, de az nagyon rossz, hogy elfelejtettél. Ha egyszer-kétszer mégis látnál rémeket, az csudajó lenne. Tűzokádóvéróriás-onogastrassencrém, de hiába.”

- Ön nem ír? - kérdezte Baciló Bumbalát.

- Én nem tudok. Én csak bumbalázni tudok.

- Akkor diktálja!

És Bumbala diktálta: „Itt vagyunk egy lakatlan szigeten. Stop. El vagyunk felejtve. Stop. Bumbala. Stop. Stop. Stop.”

- Minek az a sok „stop”? - kérdezte Baciló.

- Mert sürgős. Tegyen rá még egyet.

- Hova címezzem?

- Jakubnak hívják. Lengyelország. Stop.

Baciló szép rózsaszín lófejét csóválta: - Ez nem elég. Sajnos én is csak azt tudom, hogy Jacques, Luce és Gerard, Franciaország. Így aztán hiába írom azt, hogy „Kedves gyerekek, további jó egészséget kíván Baciló, egészségtek öre, akire, hála Istennek, sajnos nincsen szükségtek.”

Tanácsalanul gyűrogették a címzetlen leveleket. Megint Kisfihérahutó próbálkozott valamivel.

- És mi lenne, ha kitalálnánk valakit, pontos címmel, és öneki küldenénk el a levelet?

Waggawagga örömeiben ugrálni és waggawaggázni kezdett, dupla vével. Kisfihérahutó azonban még jobbat talált ki:

„Kedves Hogyishívnak! Írd meg, hogy hol laksz, mert levelet

akarok neked írni.” Baciló pedig kitalálta a befejezést: „Kitalált és Elfelejtett Lények Nemzetközi Vöröskeresztes Társasága”. Onoga csak annyit jegyzett meg, hogy ehhez már hivatalos bélyegző is kellene és PH, vagyis a pecsét helye. Ekkor Bumbalának mentőötlete támadt. Ez: „Idefigyelj, te akárki, azonnal mondd meg, hol laksz, mert különben rútul megbárod, aláírás Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém.” Ennél jobbat egyikük sem tudott kitalálni. Csakhogy ez a mentőötlet egyiküket sem mentette meg, továbbra is ott lakatlandoktak-szerencsétlenkedtek a reménykeltően piros postaláda körül.

*A postaládában van valami,
de ki is kellene nyitni*

Mindenki Kisfihéautóra nézett reménykedve, hátha észrevesz megint valamit, de ő csak a kerekeit bámulta. Erre aztán mindenki az ő kerekeit bámulta. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy Kisfihéautó újra megkérdezte:

- Szabad valamit észrevennem?

- De jó lenne, ha most észerevenne egy másik postaládát, amelyikbe érkeznek a levelek! - sóhajtozott Géda.

- A levelek nem postaládába érkeznek, Géda lénytárs, hanem a rendeltetési helyükre, ahogy ez a Vöröskeresztnél is szokás - igazította el Baciló.

Onoga azért mégis megkockáztatta, hátha van belseje is ennek a postaládának, márpedig ha van, akkor lehet benne valami, esetleg levél, esetleg önekik. Kisfihéautónak megtetszett a gondolat. Mindenáron azon volt, hogy nyissák ki, annál is inkább, hátha Aja levele, vagy éppen maga Aja lesz benne. Baciló megkérte, legyen tekintettel Géda lénytárs érzéseire, Waggawagga viszont megvédte Kisfihéautót, aki már a postaláda felé robogott. Mindnyájan követték.

Amikor odaértek, körülállták, és egyszerre jutott eszükbe: hogyan is fogják kinyitni.

- Majd mondogatjuk, hogy waggawagga - ingerkedett Bumbala.

- De kérem, Bumbala lénytárs! Minek ezzel viccelni! - méltatlankodott Baciló.

- Hahó! - kopogott a ládán Géda. - Van benn valaki?

Volt. Onnan tudták meg, hogy valaki azt kiabálta belőle, hogy „Persze, hogy van!”, meg azt, „Már hogy a fenébe ne lenne!”, meg azt is: „Már hogy a fészkes csudába ne lenne!”, pattogósan, kackiásan.

- Ez nem Aja - állapította meg szomorúan Géda.

Baciló felszólította a valakit, hogy igazolja magát. A valaki készséggel eleget tett a kérésnek:

- Büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem, hogy Ullmann bácsi vagyok!

Hihetőnek tűnt, mert kifejezetten ullmannbácsis hangon mondta. Most Baciló következett:

- A lénytárs szintén kitalált lény?

- Szintén. Hajaj, de mennyire szintén! - hallották Ullmann bácsit, akinek a hangja most már nem volt annyira ullmannbácsis, mint az előbb.

- Nem szenved valamilyen fertőző betegségben? - faggatta tovább Baciló, aki csak a kötelességét teljesítette.

Ullmann bácsi büntetőjogi felelőssége tudatában kijelentette, hogy amióta kitalálták, nem volt beteg, csak azóta, hogy elfeledték, de nem fertőző, csak szomorú.

- Önt is mondogatták? - kérdezte Waggawagga, akit az angol kislány mondogatott.

A postaláda ezúttal néma maradt. Többen szemrehányóan néztek Waggawaggára: hogyan lehet ilyet kérdezni. Baciló mentette meg a helyzetet.

- Azt, hogy ullmann-ullmann, nem lehet mondogatni. Nem lehet akárkit mondogatni.

- Ezek szerint...? - reménykedett Waggawagga.

- Ezek szerint, kedves Waggawagga, ön különleges lény, de még mennyire! Ha nem haragszik, elárulom, néha már azon kapom magam, hogy magamban én is waggawaggázom - vallotta be Onoga.

- Lények! - süvített Baciló. - Térjünk vissza Ullmann bácsira!

Aztán maga Ullmann bácsi volt, aki visszatért magára, azaz, hogy megszólalt:

- Ami a mondogatásomat illeti, engem nem mondogattak. És egy régi fürdőkádfel folyójában laktam, oda talált ki Kálmán, Csaba és Kati anyukája.

- Egy pillanat! - élénkült fel Bumbala. - Önt ezek szerint nem gyerekek találták ki?

- Nem ilyen egyszerű ez! - hallották Ullmann bácsit. - Amikor azok a magyar gyerekek már túl sokáig hancúroztak a kádban, anyukájuk ezt mondta nekik: „Ejnye, nem mondtam már, hogy húzzátok ki a dugót! Szegény Ullmann bácsi már nagyon szomjas!”

Természetesen Baciló, a három francia gyerek egészségének öre rökönyödött meg legjobban.

- És ön megitta azt a bacilusos vizet?

- Nem ez a lényeg - bosszankodott Ullmann bácsi. - Hallgattam a gyerekeket, és amikor kihúzták a dugót, láthattam is őket. Értik?

Baciló nem tágitott:

- Megitta vagy nem itta?

- Értse meg, nem ez a lényeg, hanem az, hogy nagyon megszerettem azokat a gyerekeket. Ők is engem. Olyannyira, hogy egy szép napon áthelyeztek engem a nyugdíjas kakukkos órába, a megboldogult kakukk helyére.

- Miért engedte? - kérdezték egyszerre.

- Hát elsősorban, vagyis kizárólag azért, hogy még tovább hancúrozhassanak a kádban.

- Ullmann bácsi pedig hál' Istennek nem fogyasztott többé koszos vizet - könnyebbült meg Baciló.

- Értsék meg, nem ez a lényeg! - kiabált most már dühösen Ullmann bácsi. - És különben is tengerész vagyok.

- Hurrá! - lelkendezett Kisfehérautó. - Mi pedig egy lakatlan szigeten vagyunk, tehát meg vagyunk mentve, mert egy tengerész tenger ész!

- Valóban a megmentésünkre érkezett? - kérdezte még mindig eléggé szigorúan Baciló.

Először csak hümmögést, majd ehemezést és öhömözést hallottak, azután következett csak Ullmann bácsi.

- Nem egészen, ugyanis egy szép napon új kakukk érkezett a kakukkos órába, engem pedig áthelyeztek a postaládába, és elfelejtettek.

- Tették volna a kakukkot a lefolyóba! - bosszankodott Kisfehérautó.

- Értsék meg már végre, amíg a lefolyóban laktam, nem felejtettek el. A kakukkos órában már kezdtek elfelejteni, és csak azért nem teljesen, mert időnként kidugtam a fejem és... bizony, kakukkoltam is.

- Szegény Ullmann bácsi! - sóhajtott Géda.

- Én nem vagyok szegény! - pattogott Ullmann bácsi, is-

mét egészen ullmannbácsisan. – Én tengerész vagyok! Ha megengedik, kijönnék innét. Van hozzá kulcsuk?

Egymásra néztek. Mindenki mindenkire, majd mindenki Bacilóra. Így aztán megint ő következett:

– Lények, kinél van a levélszekrénykulcs?

Mindenki szorgalmasan kotorászott a zsebében. Onoga kijelentette, ha tudja, hogy lakatlan szigetre kerül, feltétlenül hozott volna levélszekrénykulcsot is magával. Bumbala sajnálkozott: neki bizony volt levélszekrénykulcsa, de bumbalázás közben kiesett a hátsó zsebéből.

– Biztosan akad egy valahol a közelben – reménykedett Ullmann bácsi.

Figyelmeztették, hogy ez egy lakatlan sziget, Ullmann bácsi viszont arra figyelmeztette őket, hogy egy tengerész sosem csügged, legfeljebb szomorú lesz, ha elfelejtik.

– Önt ugye svéd gyerekek felejtették el? – kíváncsiskodott Kisféhérautó, hiába pisszegtek neki.

– Értek ugyan egy kicsit svédül, dánul, norvégül, sőt egy keveset uneszkóul is, de engem a Rottenbiller utcában találtak ki, és felejtettek el – magyarázta Ullmann bácsi.

Megsajnálták Ullmann bácsit, ám irigyelték is a sok nyelv miatt, igaz, az uneszkó némi gyanakvással töltötte el őket. Géda gonosz manóknak képzelte el az uneszkókat, Onoga természetesen rémeknek, Bumbala nagyképű hólyagoknak, Baciló, mi másnak is, bacilusoknak. Waggawaggának sehogysem sikerült elképzelnie az uneszkókat, ettől olyan ingerült lett, hogy ez még a postaládában kucorgó Ullmann bácsinak is feltűnt, s meg is kérdezte, mi a baj.

– Hát ezzel az uneszkóval van baj – jelentette ki Baciló.

Ullmann bácsi elmagyarázta, hogy van valahol egy hatalmas palota, ahol összegyűlnek a világ összes országából a tudósok meg a tudományos miniszterek, és ott uneszkóul beszélnek egymással, de még a békekongresszuson meg a vöröskeresztes kongresszuson is uneszkóul beszélnek. Ez különösen Bacilónak tetszett, hiszen a vöröskeresztesek ugyancsak a bacilusok ellen küzdenek, mint ő is. Meg is kérte Baciló Ullmann bácsit, mondja uneszkóul azt, hogy „bacilus”. Bumbala tiltakozott, és arra kérte Ullmann bácsit, hogy valami lelkesítőbbet mondjon nekik ezen a nemzetközi nyelven.

- Optimizmus! - hallották Ullmann bácsit.

Jól hangzott, Bumbala is elégedett volt vele. Most már csak azt szeretnék volna tudni, mit jelent.

- Hát ami ezt az optimizmust illeti, lényegében azt jelenti, hogy dögöljön meg a pesszimizmus, ami ugyancsak uneszkóul annyit jelent, hogy megette a fene az egészet.

- De kérdem én tisztelettel, amikor tényleg megette, akkor mi van? - sercegte Bumbala.

- Akkor van igazán optimizmus! - rikkantotta Ullmann bácsi, akit most valamennyien szakállasnak és optimistának képzeltek el.

*Kisfehérautó felfedez egy világszenzációt,
amitől Onoga is híres lesz*

Baciló közben expedíciót szervezett a megmentőjük kimentésére. Ez Kisfehérautónak tetszett legjobban és Bumbalának legkevésbé. Géda attól félt, hogy elkerülik valahogyan egymást Ajával, ezért arra kérte Bacilót, hadd maradjon ott a levélszekrényénél Ullmann bácsival.

- Utánam! - süvített Baciló.

- A tengernél tovább senki se menjen! - figyelmeztette a nekiiramodókat Onoga.

- Ó, a tenger - sóhajtotta Ullmann bácsi. - Milyen messze van innen?

- Ezt még nem tudjuk - válaszolta Onoga, aki azt is lehetségesnek tartotta, hogy egy lakatlan szárazföldön vannak.

- Vagyis egy lakatlan ligetben - tette hozzá Géda.

Onogának tetszett a gondolat, Ullmann bácsinak annál kevésbé.

- Kár lenne, mert én még sosem láttam a tengert, tengerész létemre.

Ebben a pillanatban segélykiáltást hallottak, Kisfehérautó hangját:

- Onoga! Segítség! Borzasztó!

Majd Bacilóét:

- Jöjjön már! Ez valami borzasztó!

- Na végre! Remélem, most már valóban rémeket látnak!

Jövök! Ez ugyanis az én specialitásom! Elnézést, rohanok. – Csak úgy porzott utána.

– Miféle szerzet ez az Onoga? – kérdezte Gédát Ullmann bácsi. – A hangjáról ítélve nagyon kellemes úriember.

– Ő egy roppant kedves Tűzokádóvéróriásonogastrassenc-rém – tájékoztatta Géda.

– Kakukk, vagyis nofene! – rikkantotta Ullmann bácsi.

– Őslény, de minden új rajta – magyarázta tovább Géda.

– Mert vigyázott rá. Alighanem jól beszél uneszkóul is, nemde Géda kisasszony?

– Tessék...?

– Ó, bocsánat, mintha elkalandozott volna kiskegyed.

Géda bevallotta, hogy tényleg így történt. Folyton Aja jut eszébe, és néha még az is megfordul a fejében, hogy Aja is elfelejtette őt.

– Kakukk, vagyis megáll az ember esze!

– Egészen jól tetszik kakukkolni.

– Elnézést, erről nehezen szokom le. És igazat szólva nem is akarok teljesen leszokni, hátha megdöglik az a jöttment, és akkor ismét az eszükbe jutok.

– Azért az borzasztó, hogy egy ilyen híres tengerésznek kakukkolni kelljen.

– Egy mélytengerésznek, mert én az vagyok a szívem mélyén, Géda kisasszony, ezt ne felejtse el!

Onoga érkezett vissza. Rémesen nézett ki.

– Képzeljék! Képzeljék! Azt mondták rá, hogy rémes! Ez rémes! Az unokatestvéremre!

– Őt is elfelejtették? – kérdezte Géda.

– Ő, szegény, valamikor erre járt, még a jégkorszak előtt.

- Az unokaöccse? Igazán?

- Az unokaöcsém onosaurus volt. Szóval, keressük éppen a levélszekrénykulcsot, amikor Kisfehérautó megint nyomokra bukkan. Az unokaöcsém lábnymára. Nem mondom, hatalmasnak hatalmasak, de azért nem kellett volna ennyire megszeppenni.

Géda szépen elkéretőzött Ullmann bácsitól, hogy ő is megnézhesse az unokaöcsöt. Onoga elszontyolodott.

- Csak tessék, ha öröme telik benne. Az biztos, hogy én nem bámulgatnám más unokaöccsének a lábnyomait, bármeckorák is! Nem én! És azt hiszem, maga se, Ullmann bácsi. Ugye, maga sem?

- Ne bánkódjon! Nem szégyen az, ha valakinek ilyen híres unokatestvére van.

- Mitől lenne híres? Még csak most fedezték fel.

- Kakukk, vagyis, na hallja! Arra nem gondolt, hogy az unokaöccse nagybácsikája nem más, mint a híres-nevezetes Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém?

Onoga a fejét vakargatta.

- Bocsánatot kérek, de erre valóban nem gondoltam. Ha viszont valóban így van, akkor hurrá! Vagyis Hurrrrrááá!

A hurrára Waggawagga rohant oda.

- Mi történt?

Aztán Baciló:

- Megvan!?

Majd Kisfehérautó:

- Nyissuk már ki!

Onoga közölte, hogy egyelőre még csak ő van meg, de már felfedezve, mint híres nagybácsi, amit csakis és kizárólag Ull-

mann bácsinak köszönhet, és reméli, hogy hamarosan személyesen is, vagyis egy meleg kézszorítással. Ullmann bácsi szabadkozott. Azt azonban leszögezte, hogy az imént felfedezett lábnyom világritkaság, amelynek egy világkiállításon, de legálábbis egy nemzeti múzeumban lenne a helye.

Onoga megint elszontyolodott. Méghogy az ő unokaöccsét kiállítani! Világ csúfjára! Ullmann bácsi azonban elmagyarázta, hogy az öcskös lábnyoma egyáltalán nem világcsúfja, hanem tudományos szenzáció.

- Szenzációnak szenzáció - motyogta Onoga -, de miért kell kiállítani?

- Kakukk, vagyis lárifári! Azért, hogy láthassák a gyerekek is. Engem például állandóan ilyen onosauruslábnyomokért nyaggattak.

Onoga végre megnyugodni látszott.

- Ha valóban így van, akkor kétszeres az öröm. És ezt Vác-lávnak, a cseh kisfiúnak, a kitalálómna is látnia kellene, feltétlenül. Meg is írom neki, de ahhoz önnek előbb ki kell jönnie, mert addig nem viszik el a leveleket, amíg foglalt a postaláda.

Újabb visítás következett, ezúttal örömteli. Géda volt. És kezében a kulcs.

- Mutassa! - kérte Bumbala.

Az övé volt.

- Így látszik, mégsem bumbalázás közben esett ki a zsebemből, hanem bánatomban. Remélem, nyitja.

Nyitotta. Ullmann bácsi szalutálva kimasírozott.

- Kakukk, kakukk, kakukk, vagyis üdvözlétem minden

kedves lénynek! Most pedig, ahogy mi mélytengerészek mondjuk, mindenki a fedélzet alá!

- Ahogy parancsolja, Ullmann lénytárs! - kiáltotta Baciló.

- Én nem parancsolok, csak hangosan gondolkodom - közölte Ullmann bácsi.

Nagy csend lett, hogy hallják, mit gondol Ullmann bácsi.

- Ez egy nagy lehetőség - jelentette ki végül a mélytengerész.

- Micsoda? - kíváncsiskodtak, reménykedtek a lények.

- Lehetőség. Kapaszkodó. Mentőöv. Ez a postaláda. Csak az a kár, hogy nincs a közelben tenger. Akkor beletehetnénk egy levelet, mintha csak egy üres palack lenne, és zutty, Isten hírével, vigye az áramlás, ahová akarja.

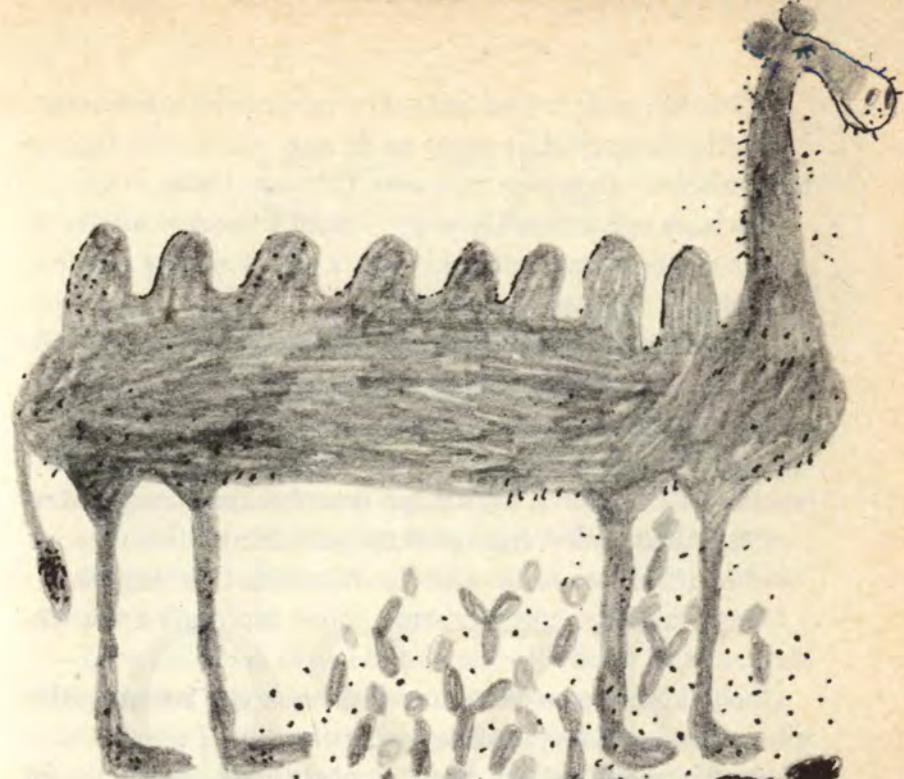
„Azt, hogy itt vagyunk egy lakatlan szigeten vagy ligetben Aja nélkül”, gondolta Géda.

„Azt, hogy örülök, hogy nem vagyunk teljesen lakatlanok, mert végre megérkezett Ullmann bácsi, és hogy végre megtaláltuk Onoga onogaöccsét, és hogy én, Waggawagga de még mennyire különleges lény vagyok, mert azt, hogy ullmann-ullmann meghogy onogaonoga, nem lehet mondogatni, de azt, hogy waggawagga, azt lehet, de még mennyire, hogy lehet”, gondolta Waggawagga.

- Nem lesz ez így jó! - gondolkodott hangosan Baciló -, mert először is azt kell megírni, hogy egészségesek vagyunk, hogy nem tizedeli sorainkat semmiféle fertőző betegség.

- Bocsánat, de az előbb azt szögeztük le, hogy kapni kell levelet, és nem írni - figyelmeztette őket Bumbala.

- Így igaz - hagyta helyben Ullmann bácsi -, hiszen minket felejtettek el.

- És addig, amíg levelet kapunk? - kérdezte félénken Géda.
- Addig hajót építünk, mert ha hívnak, valahogyan haza is kell jutnunk - figyelmeztette őket Ullmann bácsi.

- És ha ez egy lakatlan sivatag? - akadékoskodott Bumbala.
- Ez esetben tevé építünk, mert a tevé a sivatag hajója - rendelkezett Ullmann bácsi.

- Nagyszerű! - lelkesedett Kisfehérautó.

- Hány púpút? - érdeklődött Baciló.

- Ahányan vagyunk - döntött Ullmann bácsi. - Így igazságos meg demokratikus.

- És miből készül a nyolcpúpú demokratikus tevé, ha szabad érdeklődnöm? - érdeklődött Bumbala.

- Természetesen topolyafából - válaszolta Ullmann bácsi.

- Onoga mindjárt körülnézhetne, van-e topolyafa a környéken.

Onoga készségesen körülnézett, de csak egy buszmegállót pillantott meg. Ullmann bácsi ennek is örült.

- Nagyszerű. Ott lesz majd a végállomás, onnan indul majd a nyolcpúpú tevé.

- Topolyafát viszont nem látok - hűtötte le a kedélyeket Onoga.

Ullmann bácsi belegereblyézett ujjaival a szakállába, és halkán kakukkolt.

- Van egy másik megoldás is - jelentette ki. - Szükség esetén négy darab kétpúpú tevé is megteszi. Kétpúpú tevé pedig szerencsére, a természetben is található, vagy pedig két egypúpúból összerakható. Erre pedig akkor is ráérünk, ha megkapjuk a leveleket.

*Ullmann bácsi rendeletet ad ki,
Onoga pedig a hátát tartja*

Kisfehérautó elrobogott a buszmegállóhoz, hátha rá van írva valami. Baciló kétségbeesetten kiabált utána, hogy hozzá ne nyúljon, mert tele lehet bacilussal, majd ő is utánairamodott. Mindenki követte, Ullmann bácsit kivéve, aki, úgy látszik, valahogyan megszerette a postaládát. A buszmegállóra semmi sem volt kiírva. Még az sem, hogy VÉGÁLLOMÁS.

- Ez pedig azt jelenti, hogy csak külön rendeletre közlekedik.

- Igen ám, de ki fogja elrendelni? - kérdezte Bumbala, aki nem nagyon hitt ebben a buszmegállóban.

Mindenki Ullmann bácsira gondolt, Bumbalát kivéve, aki még Ullmann bácsiban sem bízott igazán. Ekkor kiáltás hallatszott a postaláda irányából. Ullmann bácsi volt, egy levelet lobogtatott. Bumbala egy kicsit elszégyellte magát.

- Mindenki a postaládához! - vezényelt Baciló.

Géda érkezett elsőnek.

- Kinek szól? - lihegte.

- Önöknek - mosolygott Ullmann bácsi. - Olvasom: „Kedves elfelejtett lények!” - így kezdődik.

- Egy pillanat! - kurjantott Baciló. - Szabadna megtekintennem azt a levelet?

- Hát... Nem is tudom... Inkább nem... Miért akarná megtekinteni? Felolvasom magam.

- Kötelességem előbb fertőtleníteni. Tele lehet bacilussal. Kérem!

Ullmann bácsi elszomorodott.

- Az én levelem, bacilussal?

- Hogyhogy Ullmann bácsi levele? Nem azt mondta Ullmann bácsi, hogy nekünk szól? - kérdezte Waggawagga.

- Szabadna mégis, Ullmann bácsi? - erősködött Baciló, majd csendesen szabadkozva hozzátette: - Csak a kötelességem teljesítem.

- Én is azt tettem - motyogta Ullmann bácsi, és átadta a levelet Bacilónak.

Baciló félrevonult vele, és gondosan tanulmányozta, majd fejét csóválva visszajött, a torkát köszörülgette.

- Nos, mit talált rajta? - kérdezte Onoga.

- És mit talált benne? - kérdezte Bumbala.

- Rajta Ullmann bácsi ujjlenyomatait, benne csak annyit, hogy „Kedves elfelejtett lények!”

- Ugyanis nem volt időm befejezni, mert közben kiszabadítottak - szabadkozott Ullmann bácsi.

- Szóval Ullmann bácsi írta? - kérdezte Géda.

- Hát mi tagadás...

- Ezt is köszönjük - sisteregte Bumbala.

- És mi lett volna a folytatása? - kérdezte Kisfehérautó.

- Egy rendeletre gondoltam. Egy hivatalos rendeletre, mely szerint elrendeltetik, hogy ezentúl a kitalált lényeket ne felejtsek el.

- Ez szép - mondta halkan Bumbala. - Csakhogy az ilyen rendelethez pecsét is kell.

- Az a legkevesebb, ki nem mozdulnék sehova bélyegző

nélkül – közölte Ullmann bácsi, és elő is húzott egyet valame-
lyik titkos zsebéből.

Valamennyien fellélegeztek, csak Ullmann bácsi arca ma-
radt aggodalmas.

- Csak az a kérdés, hová üssük a pecsétet.

- Hát a rendeletre, hová máshová? – heveskedett Baciló. –
A pecsétet csak hivatalos helyre lehet ütni, ahová oda van ír-
va, hogy PH, ami annak a rövidítése, hogy „a pecsét helye”.
- És mindjárt javasolta is, hogy keressenek egy ilyen helyet.
Ez aztán akkora lelkesedést váltott ki, hogy Baciló még egy
javaslatot tett.

- Ha pecsétünk van, lehetne titkos jelszavunk is.

Megéljenezték, Bumbala kivételével, aki megkérdezte.

- És ki ellen? Ha titkos?

Géda ijedten nézett körül, Kisfehérautó pedig már elindult
volna az ellenség nyomait kifürkészni.

- Senki ellen, csakis miértünk! – nyugtatta meg Ullmann
bácsi Bumbalát, aki már csak azon aggodalmaskodott, hogy
miért titkos.

- Mert még mi sem tudjuk – magyarázta Waggawagga, de
Bumbalát még ez sem nyugtatta meg.

Most mindenki Ullmann bácsira nézett. Ezt tette volna ő is
legszívesebben, de neki most mindenképpen mondanía kel-
lett valamit.

- Egyszerű. Hogy legyen valami közös titkunk.

Őt is megéljenezték. Ekkor Onoga jelentkezett szólásra.

- Nem lehetne Waggawagga a titkos jelszavunk? Ezt egy-
részt olyan jó mondogatni, másrészt sokkal könnyebb, mint
azt, hogy tűzokádóvéróriásonogastrassencrém – tűzokádóvér-

óriásonogastrassencrém - tűzokádóvéróriásonogastrassencrém...

- Ez rémes! Könyörgöm, hagyja abba! Legyen inkább Waggawagga.

- Köszönöm, kedves Bumbala - rebegte Waggawagga boldogan, mert még sohasem volt jelszó, nem is szólva arról, hogy titkos.

- Waggawagga! - kiabálta Géda, Kisfehérautó, Baciló, Ullmann bácsi, Bumbala és maga Waggawagga.

Waggawagga hagyta abba először, ez többeknek feltűnt. Furcsállották, hogy éppen ő.

- És ha... most... valaki... meghallotta...?

- Ez megeshet, mert zengett tőle a berek - felelte Bumbala.

- Sebj, villámgyorsan jelszót változtatunk, és azt csak magunkban mondogatjuk. Legyen a jelszavunk, mondjuk: barátság.

- Könyörgöm, ne! Én még sosem voltam jelszó! És úgy szeretnék! - kérlelte őket Waggawagga.

- Te maradnál igazából, csak játékból mondanánk, hogy „barátság” - nyugtatta meg Kisfehérautó.

- Álljon meg a menet! - vágott közbe Bumbala. - A barátság nem játék! Vagyis az éppenhogy egy nagyon komoly játék, akárcsak a bumbalázás.

Ullmann bácsi élénken helyeselt, és javasolta, hozzanak egy rendeletet arról, hogy a bumbalázás, akár a waggawaggázás, komoly dolog. Mindenki beleegyezett, csak Kisfehérautónak jutott eszébe, hogy ehhez a rendelethez is kellene egy pecsét, a pecséthez pedig egy PH, ahová oda lehet ütni a bélyegzőt. Onogának ekkor eszébe villant a nagy ötlet:

- Tudja mit, Ullmann bácsi? Üsse a hátamra!

Ullmann bácsi azonnal intézkedni kezdett. Először is ráíratta Bacilóval Onoga hátára, hogy PH, vagyis: pecsét helye. Waggawagga közben kiszámolta, hogy éppen ötvenhatezer-hétszázötvenkilenc PH férne el Onoga hátán, és még bőven maradna hely, de Ullmann bácsi csupán egyetlen pecsételést engedélyezett. Ő maga végezte el a kényes műveletet, hogy ne okozzon fájdalmat Onogának. Onoga csak egyet sajnált, hogy ő maga nem láthatta. Baciló ezért szépen felolvasta neki: ROTTENBILLER KÁROLY KÖZSÉGI KÖNYVTÁR KÖZÉPRIGÓC 387689.

- Ez tényleg uneszkóul van - ismerte el Onoga.

- Akár hivatalos leveleket is írhatnánk - jutott eszébe Bacilónak.

*Mindenki üzen valakinek,
aztán feszülten figyelnek, nem hiába*

Nekiláttak hivatalos leveleket fogalmazni. Valamennyi így kezdődött: „Büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem”. Ez Ullmann bácsi ötlete volt. Idáig meglett volna, de hogyan tovább? Végül is Bumbala vette a bátorságot, és diktálni kezdett: „Kedves kis Jakub”, kezdte Bumbala, de Ullmann bácsinak megint felborzolódott a szakállja.

- Elnézést, barátom, biztos, hogy jó lesz ez így?

- Mi lehet ebben a hiba, hogy „kedves kis Jakub”?

- Hát először is, kedves Bumbala, az a kis Jakub nem kedves, ha önt ilyen rútul elfelejtette. Baj van ezzel a „kis”-sel is, mert mi van akkor, ha a kis Jakub már az ásványtudományok kandidátusa a varsói egyetemen?

- Azóta? Mióta? – idegeskedett Bumbala.

- Mit gondol, mennyi idő telt el azóta? – kérdezte Ullmann bácsi.

- Erre nem gondoltam – lombozódott le Bumbala.

- És Kobó meg Onoki? Takemoto Kobó és Takemoto Onoki? – kérdezte Géda, rosszat sejtve.

- Talán inkább Takemoto Onoki piackutató. Talán már nyugdíjas piackutató. Talán inkább Takemoto Kobó kohómérnök.

- És Margaret? – kérdezte nagyon halkán Waggawagga.

Ullmann bácsi a bélyegzőjét bámulta, mintha arra lenne ráírva az igazság.

- Margaret Bacillary? Dr. Margaret Bacillary állam-
ügyész? Vagy talán Margaret Bacillary mikrobiológus?

Nagy mafla csend lett. Szégyellenivaló. Csak Kisfihéautó-
nak sikerült belőle kimászni.

- Tessék mondani, Ullmann bácsi, hogy mondják unesz-
kóul, hogy „Hűtlen kutyák vagytok valamennyien!”?

Ezt még korainak tartotta Ullmann bácsi. Azt viszont nem
ellenezte, hogy rendezzenek egy tüntetést. Baciló azonnyom-
ban javasolta, hogy tüntessenek a bacilusok ellen. Waggawagga megörült a javaslatnak, azt remélve, hogy ez esetben
„waggawagga” lehetne a jelszó. Ullmann bácsinak ekkor va-
lami más jutott az eszébe: az, hogy felhívást intézhetnének a
gyerekekhez, a világ összes gyerekéhez. Ez mindannyiuknak
tetszett.

- Gyerekek, itt vagyunk a . . . - kezdte Onoga, de nem foly-
tathatta, hiszen még nem tudták, hogy hol vannak.

- Minket elfelejtettek, nekünk nincs helyünk - borongott
Bumbala.

- Inkább azt üzenjük, hogy „Gyerekek által kitalált, aztán
hűtlenül elfelejtett lények vagyunk, és felajánljuk szolgálata-
inkat” - javasolta Baciló, és alá is írta: „Baciló, a bacilusőr”.
Sorban a többiek is:

„Onoga, a rémeket rémisztő Tűzokádóvéróriásonogastras-
sencrém, de nem kell félni tőle, mert nem bánt, csak követ
eszik, azt is csak akkor, ha éhes; Aja és Géda, az ikertündé-
rek, akik átvállalnak minden rosszaságot, de csak a gyerekek-
től; Kisfihéautó, aki jön, ha hívják elalvás előtt; Waggawag-
ga, újabban jelszó, régebben mondogatni való, de most is le-

het mondogatni, legfőljebb jelszónak hívják; Bumbala, aki szívesen bumbalázik mindenkivel, bumbalázni szeretne, de nincs kivel; Ullmann bácsi, a mélytengerész és kakukk, aki mindennemű kádlefolyóban vállal kuporgást, de kizárólag csak gyerekek szolgálatában, és ha muszáj, akkor kakukkolást is.”

Most már csak az maradt hátra, hogy eldöntsék, milyen nyelven üzenjenek.

- Uneszkóul kellene, azt értik a népek - vélte Onoga.

- De a kicsik még nem tudnak uneszkóul - figyelmeztette a nagyobbakat Kisfehérautó.

- Emberi nyelven üzenünk, mert azt meg is hallják - döntötte el Ullmann bácsi.

Ullmann bácsi visszaszámolt: öt-négy-három-kettő-egy-most!

Ekkor mindenki üzeni kezdett, mindenki saját üzenetét. Aztán ismét csend lett. Akkora, hogy alig láttak ki belőle.

- És most? - törte meg Kisfehérautó.

- Várunk - intette türelemre Ullmann bácsi. - Reménykedünk. Hogy meghallották. Hogy gondolkodnak rajta.

- Apu, mi az a bumbala, kérdezi most egy argentin kisfiú... - gondolta hangosan Bumbala.

- Lehetséges - jegyezte meg Ullmann bácsi.

- Kérdezd meg anyádtól, feleli az argentin apuka. Egy libanoni kislány pedig azt kérdezi barátnőjétől, hogy vajon nem tűzveszélyes-e ez az Onoga... - képzelődött Onoga.

- Lehetséges - bólintott Ullmann bácsi.

- Miért lenne tűzveszélyes, amikor hivatalos bélyegző is van rajta, válaszolja a libanoni barátnő. Egy orosz kisfiú pe-

dig azt kérdezi unokabátyjától, hogy az a Baciló vajon azt is megnézi, hogy piszkos-e a körmünk . . . – fantáziált Baciló.

– Lehetséges – bólogatott Ullmann bácsi.

– Bacilónak nem ez a dolga, mondja most az orosz unokabáty . . . – Kisféhérautó nem tudta folytatni, mert Baciló izgatóttan felugrott.

– Lények! Csendet! Halljátok?

Először csak a csendet hallották. Aztán a postaládát. Zúgni. Ullmann bácsi még nagyobb csendet követelt, erre még jobban elkezdett zúgni.

– Csak el ne repüljön – izgult Géda.

– Az nem lenne baj – suttogta Ullmann bácsi –, mert akkor a legkisebb beleülhetne, mi pedig ráírnánk a kitalálójának a címét a postaládára, aztán hadd menjen.

– Recseg is – vette észre Kisféhérautó –, mint egy rádió.

– Mint egy rossz rádió – javította ki Bumbala.

– Csendet! – suttogta Ullmann bácsi. – És most fordítsuk a készüléket óvatosan a világ felé.

Így történt. Ekkor hangok törtek ki belőle, sercegve, zsi-zsegeve, kuruttyolva, burukkolva emberi hangok, mindenféle nyelven.

– Mit mondanak? – kérdezték.

Ullmann bácsi odatartotta a fülét.

– Nem értek mindent, de az biztos, hogy nekünk üzennek.

– De mit, könyörgöm?! – könyörgött Bumbala.

– A mieink? – kérdezte izgatóttan Kisféhérautó.

Ekkor Waggawagga ugrott oda a készülékhez, mintha csak hívták volna.

– Figyeljete csak, mindenki az én nevemet mondja.

- Értem, vagyis kakukk! vagyis mégsem kakukk!

Ullmann bácsi roppant izgatott volt. Úgy felborzolta a szakállát, mint egy szakállmadár.

- Vagyis waggawagga. De nem a te neved mondják, derék Waggawagga, vagyis mégis a tiédet, és mégsem a tiédet, hanem a jelszót, érted?

Baciló tüstént azt javasolta, hogy ők is mondják a jelszót. Mondták.

- Waggawagga - válaszolt tisztán a készülék, vagyis a postaláda. - Norvég kislány vagyok, és nagyon szeretnék bumbalázni, de apukám nem engedi, azt mondja, az fiúknak való játék.

- Ez nem igaz! - ordította Bumbala. - Ez szemenszedett hazugság!

Ullmann bácsi hiába figyelmeztette, ne kiabáljon, úgy sem hallja az a norvég kislány. Bumbala csak akkor hagyta abba, amikor egy női hang mondta be a jelszót:

- Waggawagga. Itt Kisfehérautó kitalálójának, Norbertnek a menyasszonya beszél. Nemrégén mesélte el nekem a vőlegényem édesanyja önt, és én most meg akarok önnel, vagyis veled ismerkedni. Postafordultával gyere!

Kitört az éljenzés.

- Gondoljátok? - kérdezte Kisfehérautó, akinek alig jött ki hang a torkán. - Gondoljátok? De mit csinálók én egy menyasszonnyal?

- Ebben lehet valami - tűnődött el Baciló. - Tudniillik a kitalálója, aki elfelejtette, még féltékeny lehet rá. A féltékenység egyébként egy fertőző betegség, amely...

Gyengéden hátba vágták, mert újabb üzenet érkezett. Ezúttal Argentínából.

- Waggawagga. De jó ezt mondogatni. Majd mondogatom a kisfiamnak, hátha ő is kedvet kap hozzá.

- Halljátok! - kiáltotta Waggawagga. - Asszonyom . . . !

Őt is megbökték, mert egy másik üzenet kezdődött.

- Tisztelt Onoga-lény! Biológia-kémia szakos tanárnő vagyok a Walleshausen téri Általános Iskolában. Égető szükségünk lenne szertárunknak egy onosauruscsontvázra vagy legalábbis egy onosauruslábnyomra. Tudna segíteni?

- Hogyan válaszoljak? - tördelte magát Onoga.

- És én? - kérdezte kétségbeesetten Waggawagga.

- Hogyan? - kérdezték sorban.

- Emberi hangon, csakis emberi hangon, szerelmes barátaim! - kérlelte őket Ullmann bácsi.

- De az nem ér, hogy én csak jelszó vagyok, mert mindenki waggawaggázik, de velem, Waggawaggával senki sem törődik - panaszkodott Waggawagga.

- Jobb lenne egy telefonszámot megadni - vélte Baciló.

- Itt? Egy lakatlan és telefontalan szigeten? - bosszankodott megint Bumbala.

Géda mentette meg a kilátástalan helyzetet azzal, hogy észrevette Onoga hátán a bélyegzőt, azon pedig a számot. Feldobálták örömeikben. Nagy meglepetésükre ötödszörre nem Géda esett vissza, hanem egy ugyanolyan. Ez csak Aja lehetett. Ő is volt. Azonnal Géda felől érdeklődött. Először zavarba jöttek, majd Baciló bölcs javaslatára őt is feldobták. Kis-

vártatva ketten pottyantak vissza: Aja és Géda. Csendben ünnepelték őket, akkora nagy csendben, hogy akár ezer Wagga-wagga is elfért volna benne. A nagy csend közepén az ikermanók álltak, egymással szemben, mintha csak tükörbe néztek volna. Egy kicsit irigyelték is őket ezért, hiszen mindenki másból csak egy volt.

*Ullmann bácsi pályázatot hirdet,
aminek rossz vége is lehetne,
de Kisféhérlautó megint észrevesz valamit*

A nagy csend csak nem akart abbamaradni. Egyedül csak Aját és Gédát nem zavarta, mert ők egymás kezét foghatták közben. Végül már ők is fészkelődni kezdtek. Bumbala vette a bátorságot, hogy kimondja:

- Ez, kérem, már régen nem csend. Ez inkább semmi. S-e-m-m-i !!!

- Akkor valamit tennünk kellene - vélte Kisféhérlautó.

De senki sem lépett a tettek mezejére, még Baciló sem. Számon is kérték tőle, miért nem.

- Hát... lénytársak, az a helyzet...

- Az a helyzet, hogy nem kellünk senkinek, ettől van ez a nagy semmi - recegte Bumbala.

- Valami azért csak akad - szólalt meg Ullmann bácsi, és elő is vette a farzsebéből.

Egy összehajtott papírdarab volt, vagy ahogy ő nevezte, PÁLYÁZATI FELHÍVÁS. Kiteregette, és Onoga hátára tűzte, hogy mindnyájan olvashassák. Odatódultak reménykedve, de csak a fejüket vakargatták, kivéve Onogát, aki nem látott semmit, mert a hátukat még a rémek sem látják. Kisféhérlautó el is magyarázta: azért, mert akkor rémesen néznének ki. Ullmann bácsi kérte, hogy olvassák fel Onogának is. A felhívás a következőképpen hangzott:

„PÁLYÁZATI FELHÍVÁS mindazoknak, akik folytatni

akarják. Pályázhat mindenki: gyerek és felnőtt, valóságos és kitalált lény, elfeledett és el nem feledett. Pályázni lehet valamennyi nyelven és uneszkóul, a lényeg az, hogy ki kell találni történetünk folytatását. A pályázatot a mellékelt üres lapokon kell megejteni, de minél előbb, mert valaminek történnie kell. Szóval: elkészülni, vigyázz, rajt!”

- Mit jelent az, hogy „a mellékelt üres lapokon kell megejteni”? - kérdezték többen.

- Megejteni, hivatalos nyelven annyit jelent, hogy írásba foglalni, amit szeretnénk - magyarázta Baciló.

- Az üres lap pedig azt jelenti, hogy arra mindent rá lehet írni, ami a szívünket nyomja - segített Kisfehérautó.

- Ki is szakadna egyből az az üres papír, de még az üres orrszarvúbőr is - sóhajtotta Waggawagga.

- Kakukk, vagyis lárifári! Száz szónak is egy a vége, az, hogy elfelejtettem mellékelni azokat az üres lapokat . . .

- Ezek szerint megint Ullmann bácsi volt? - kérdezte Baciló szigorúan.

- Ki voltam, mi voltam? Na, ki vele! - dohogott Ullmann bácsi, idegesen tépkedve szakállát.

- Hát, aki kiírta ezt a pályázatot - bökte ki Baciló, most már sokkal szelídebben.

- Hát ki más lett volna, szerelmes barátaim! De nem ez a lényeg, hanem az üres papír! Mindenki képzeljen maga elé egy üres papírt, és lásson hozzá! Ezt egyben az emberiségnek is üzenem!

Valamennyien üres papírlapokat képzeltek el. Kisfehérautó csak üres térképnek tudta elképzelni, amelyre nincs ráírva

sem az, hogy „Veszprém”, sem az, hogy „Budapest”, így aztán ide-oda robogni sem lehetett ezen az üres papíron.

Baciló hiába próbálkozott, képtelen volt egy egészen üres papírt elképzelni, ugyanis minduntalan felbukkant rajta egy-két kuncogó bacilus, ezért aztán összegyűrte a képzeletbeli papírt, és gondosan elásta, hogy elejét vegye valamilyen ostoba járványnak.

Aja és Géda pontosan ugyanakkora papírt képzeltek el, képzeletben mindketten szépen el is felezték, és lesték, mi történik a másik papírján. Mivel mindkettő üres maradt, többször kicserélték papírjaikat, de ugyanez lett az eredmény.

Waggawagga addig bámulta üres papírját, amíg meg nem jelent rajta egy „waggawagga”, aztán következett a másik. Hamarosán úgy teleíródott waggawaggával, hogy még sormintának sem maradt rajta hely. Ezek a waggawaggák aztán mondogatni kezdték, hogy „waggawaggawaggawagga”, addig, amíg el nem aludt.

Bumbala és a papír sokáig néztek egymással farkasszemet. Aztán, hogy a papír ne lássa őt, Bumbala ráült, így viszont akkor sem tudott volna írni rá, ha tudott volna írni. Fogta hát a papírt, trombitát csinált belőle, és hogy a többi pályázót ne zavarja, belesuttogta: „Én semmit se tudok írni, ráadásul még írni sem tudok.”

Onoga rémes betűkkel ráákombákomolta, hogy PÁLYÁZAT!, de ettől még üresebb lett a papír, úgyhogy gyorsan áthúzta. Kisvártatva megint ráákombákomolta, hátha arról eszébe fog jutni valami, de ugyanúgy járt. Most nem húzta át, hanem a lap aljára még azt is odaákombákomolta, hogy

PECSÉT HELYE, hogy legalább hivatalos legyen. Következett volna a TŰZOKÁDÓVÉRÓRIÁSONOGASTRAS-SENCRÉM, vagyis az aláírás, de ebből csak annyi ákombákomolódhatott oda, hogy TŰZ. Bosszús lett, hogy ő maga lemaradt a papírról, amely így nélküle könnyen a lángok martaléka lehetett volna. Áthúzta hát a tüzet is, aztán mérgében a többit is, majd egy követ csomagolt a papírba, és az egészet lenyelte.

- Ullmann bácsi nem pályázik? - kérdezték az ikermanók, a japán gyerekek találmányai.

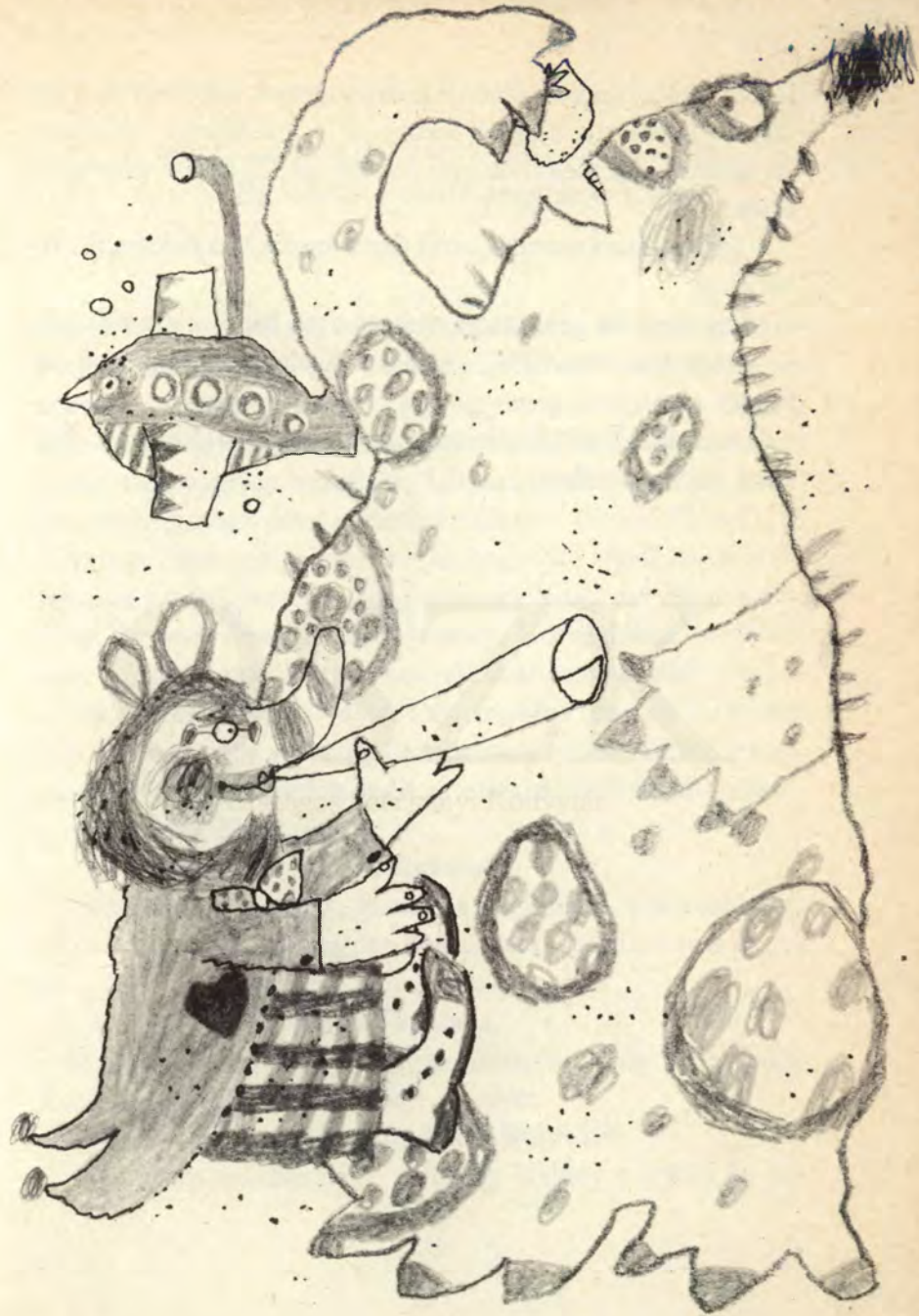
Ullmann bácsi végre bevallotta, hogy azért találta ki ezt a pályázatot, mert ezen kívül semmi mást nem tudott kitalálni. Azt is bevallotta, hogy ő tengeralattjárót készített a képzeletbeli papírjából, de ezt is hiába, hiszen nem lakatlan szigeten, hanem csak lakatlan ligetben tengődnek.

Nagyon megsajnálták Ullmann bácsit. Baciló azt javasolta, hogy hajtogasson abból a papírból egy nyolcpúpú demokratikus tevét, pattanjanak fel rá, és hajrá. Kisfehérautó viszont úgy gondolta, át kellene helyezni a tengeralattjárót a légíterészethez. Ez az ötlet valamivel jobban tetszett Ullmann bácsinak. Munkához látott. Szárnyakat hajtogatott a képzeletbeli papír tengeralattjáróra, de sehogysem volt vele megelegedve, mert valahogyan kakukkra sikerült.

- Most mit csináljak vele? - nézett rájuk tanácstalanul.

- El kell ereszteni a szerencsétlent - javasolta Onoga, aki rémesebbet el sem tudott képzelni egy kakukkot formáló légi tengeralattjárónál.

Ullmann bácsi jelentette, hogy képzeletben már el is eresztette. Aztán azt is jelentette, hogy a rémséges tengeralattjáró

légikakukk a buszmegálló táblájára röppent. Kisféhéautó pedig azt jelentette, hogy ő bizony látja. Mindenki odanézett, de akkorra már nem volt ott, viszont ott állt egy pepita autóbusz.

– Szabad észrevennem, amit észrevettem? – kérdezte Kisféhéautó.

Megengedték neki, mert nem akartak hinni a szemüknek.

– Jelentem, hurrá!!!!!! – kiabálta Kisféhéautó, és már robbogott is.

Kövétték. Körülállták, megtapogatták. Valódi volt. Egy igazi pepita autóbusz.

*A pepita autóbusz Norvégiába repíti őket,
ahol Bumbala lepődik meg legjobban*

Minden olyan gyorsan ment: a beszállás, a robogás és az érkezés. Alig ocsúdtak fel, Ullmann bácsi már kiszállást és sorakozót vezényelt. Amúgy egy nagyváros forgalmas utcáján álltak, bár alig-alig hittek a szemüknek. A járókelők számukra ismeretlen nyelven beszéltek. Ullmann bácsi egy már ismerős nyelven, uneszkóul próbált velük szót érteni. Sikerült, és Ullmann bácsi már jelenthette is, hogy Norvégiában vannak, továbbá azt is jelentette, hogy már egy kicsit norvégul is ért. Csak ők nem értették, mit keresnek Norvégiában. Egyikük sem mozdult, még Baciló sem, aki más esetben már régen a tettek mezejére lépett volna. Lépett volna most is, ha biztos abban, hogy nem álmodik, de nem volt ebben biztos, így aztán csak annyit mondott halkán, mintha álmában mondaná:

- Csípjete meg!

- Előbb engem!!! - kérte Bumbala.

- És miért éppen önt, Bumbala lénytárs? - bosszankodott Baciló, aki most már nagyon kívánczozott volna a tettek mezejére, csak még hite nem volt hozzá elegendő.

- Engem!! - könyörgött Bumbala.

Megkönyörültek rajta. Onoga akkorát csípett rajta, hogy Bacilónak fertőtleníteni kellett a helyét.

- Nos? - kérdezte Ullmann bácsi Bumbalát.

- Hát nem emlékeznék? „Norvég kislány vagyok, és na-

gyon szeretnék bumbalázni, de apukám nem engedi, azt mondja, fiúknak való játék.” Hát ezért vagyunk itt. Csak az a baj, hogy nem mondott házszámot.

- Akkor lehet, hogy éppen a házuk előtt álltunk meg - figyelmeztette őket Baciló, immár a tettek mezejéről.

- Lehet, lehet, de nem biztos - recegte Bumbala.

- Szerintem biztos - szögezte le Baciló, aki már ott állt a kapuban Ullmann bácsival együtt.

- Nézd csak ezt a kislányt, aki most lép be a kapun! - rikantotta Baciló.

Egy szőke kislány volt, de nem volt ráírva, hogy ez az a kislány, aki bumbalázni szeretne. Ennek ellenére Aja és Géda biztosra vették, hogy ő az.

- Nem láttad, hogy szomorú? - kérdezte a két manó.

- Akkor tessék, induljon, Bumbala lénytárs! Kövesse őt, köszönjön szépen neki, és bumbalázzon vele - rendelkezett Baciló, egy kissé idegesen.

- És önök? - kérdezte Bumbala.

- Hogyhogy mi? Mi itt szépen megvárjuk. Siessen, mi lesz már?! - sürgette Baciló, és már ráncigálta is lefelé Bumbalát a pepita buszról.

- Egyedül?

- Mi nem tudunk bumbalázni, bárcsak tudnánk! - sóhajtott a Waggawagga.

- És ha mással nem sikerül bumbaláznom? Ha csak vele tudnék, aki kitalált engem is meg a bumbalázást is? - szorongott Bumbala.

Megint csak csend lett. Együtt kucorogtak a buta csendben, és érezték, hogy csak együtt tudnak kimászni belőle.

- Kimászni belőle! Sorakozó! - vezényelt Ullmann bácsi, már ahogyan a mélytengerészeknél szokás, és ez használt. - Utána! - vezényelt ismét Ullmann bácsi.

A harmadik emeleten érték utol a szőke kislányt, és nagyon meglepődtek, hogy ő nem lepődött meg, pedig hát semmiképpen sem lehettek Onogástul-mindenestül mindennapi látvány egy norvég lépcsőházban.

- Kit kerestek? - kérdezte a kislány.

- Bocsáss meg, de milyen nyelven kérdezted, hogy kit keresünk? - csodálkozott Aja.

- Hát norvégul - csodálkozott a kislány is.

- Akkor téged keresünk - válaszolta Aja, Géda, és megerősítették a többiek is, csak Bumbalának nem jött ki egy szó sem a torkán.

- Nem tudom, mit szólnak majd hozzátok a testvéreim, főleg majd apukám, de egyelőre még nincsenek itthon.

Hogy kik is nincsenek otthon név szerint, az mind rá volt írva az ajtóra: Ben Ruugas, Eva Ruugas, Hilda Ruugas, Hedvig Ruugas és Kaja Ruugas. Ez Bumbalának mind norvégul volt, különben is ő Jakubról is csak annyit tudott, hogy Jakub, és ez éppen elég is volt.

- Ezek mi vagyunk - magyarázta a kislány. - Ben az apukám, Eva az anyukám, Hilda és Hedvig a testvéreim, én vagyok Kaja.

- És én vagyok Bumbala - tört ki Bumbalából.

- Ezt mindjárt tudtam - mondta Kaja.

Bumbalát előretolták, Kaja után ő lépett a lakásba. Sokkal nagyobb és gazdagabb volt ez a lakás, mint Jakubéké. Kaja a

szobájába vezethette őt; Jakubnak csak sarka volt. Hedvignek és Hildának is volt szobája, Ullmann bácsi oda vezényelte a többieket. Egyedül maradtak. A szoba sokkal komolyabb volt mint Kaja, mintha nem engedték volna meg neki, hogy egy magafajta kislány szobája legyen.

- Szóval te vagy az, akivel bumbalázni lehet? - kérdezte Kaja.

Bumbala megdöbbsent. Maga is meglepődött, hogy éppen ő az. De miért éppen ő? És hogy kerül ő ide?

- Inkább megvárnám a többieket - motyogta zavartan.

- De bumbalázni csak kettesben lehet, nem? - kérdezte Kaja, és Bumbala mellé ült.

- Szabályosan igen - nyögte ki Bumbala, és egy icipicit odébb húzódott. Kopogás hallatszott. Bumbala megkönnyebbült.

- Gyertek! - kiáltotta, mintha ki kellene őt szabadítani valahonnan.

Betódultak. Ullmann bácsi bemutatta a társaságot. Kaja még Onogától sem ijedt meg, igaz, Onoga rém kedvesen mosolygott rá.

- A tisztaság példás - összegezte a látottakat Baciló.

- A papa, ugyebár, katonatiszt? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Nem, az apuka külkereskedő, anyuka pedig szintén - magyarázta Kaja.

- Talán Hedvig és Hilda is külkereskedők? - kérdezte Kisfehérautó.

Kaja elnevette magát. Ullmann bácsi és Baciló Kisfehérautó helyett is röstelkedtek.

- Nem, dehogy! Ők csak külkereskedők akarnak lenni, de most még csak iskolások! - nevetett Kaja.

- Mivel lehet itt játszani? - kérdezte Aja.

- De nem külkereskedőt szeretnénk játszani - magyarázta Géda.

- De nem ám! - rikkantotta Waggawagga, egy picit talán fenyegetően is, de Kaja megint csak nevetett.

- Tudjátok, apu és anyu nem szeretik az ostoba játékokat - kezdte magyarázni a norvég szokásokat.

- Már bocsánatot kérek, tudom, rém kellemetlen, hogy így közbevágnak, de hogy lehet egy játék ostoba? - hozakodott elő Onoga.

- Úgy, hogy kimondják rá, és bocsánatot sem kérnek tőle - magyarázta Kaja, majd folytatta: - Hedvig és Hilda sem szeretik az ostoba játékokat, mert ők edzésre járnak, logikai játékokat játszanak, szellemi fejtörőkön vesznek részt és bűvös kockát forgatnak olyan gyorsan, hogy belefájdul a fejem.

- Ez szívtépő. Ettől én szomorú leszek - hajtogatta Bum-bala.

- Baj van, lénytársak! - jelentette be Baciló. - A tisztaság ugyan fél egészség, de ezek mintagyerekek.

- Brrr! Akkkor menekülünk! - kiabálta Waggawagga, és a vészkijáratot kereste.

- Három mintagyerek még nem okozhat gondot egy mélytengerésznek - jelentette ki ünnepélyesen Ullmann bácsi.

- Csak kettő - javította ki Kaja -, mert én szappanbuborékokat szoktam fújni, és el is nevezem őket illentyűnek, evic-kének, repkentyűnek, lapickának, pumulyának, furmókának,

zümpikének, hörömpőnek, de sajnos, szétpukkannak, mert nincs kinek őket elmondanom.

Tátott szájjal hallgatták Kaját. Még hogy illentyű! Még hogy zümpike! És mindez norvégul. És még értik is.

- Ez kérem bűvölet, méghozzá a javából - állapította meg Onoga.

- Fújjon kérem nekünk is! - kérte Baciló, és készséggel felajánlotta fertőtlenítő folyadékát, biztos, ami biztos, ha már buborék, legyen fertőtlen.

- Sajnálom, de bármikor megjöhet apukám - szabadkozott Kaja.

- Kedves apukája mint egy árnyék vetül ránk - idézte valamelyik híres uneszko költőt Ullmann bácsi, és azon kezdett töprengeni, mivel lephetnék meg Ben Ruugast, a rendkedvelő külkereskedőt. Amin azonban a derék mélytengerésznek szakállát gereblyézve a fejét kellett törnie, az Ajának és Gédának magától jött:

- El kell követni valami rosszaságot!

Waggawagga és Kisfehérautó élénken helyeseltek, Baciló és Onoga gondterhelten bólogattak. Bumbala pedig arra gondolt, hogy akár bumbalázhatnának is, mert azt Jakub apukája is a rosszaságok közé sorolta volna, hiszen a bumbalázást könnyen össze lehet tévesztetni a hancúrozással, pedig mennyivel különb annál.

- Mi legyen az? Segítsetek! - kérlelte őket kétségbeesetten Kaja.

- Sok időnk nincs, így aztán valami egyszerű és hatásos módszert kell kitalálnunk - vélte Baciló.

- Ugrálni a díványon - javasolta Waggawagga.

- Az sport. Azt lehet - magyarázta Kaja, és elkomorult.
- Autóversenyt rendezni a lakásban - javasolta Kisfehérautó.

- Ne haragudj, kedves Kisfehérautó, ehhez kevés az idő, minden percben itt lehetnek - magyarázta Kaja szomorúan.

- Akkor, szerelmes barátaim, átveszem a szót - egyenesedett fel Ullmann bácsi. - Bedugaszoljuk a kádat ezzel a Rottenbiller utcai kádugasszal, és megeresztjük a norvég vizet...

- Hajókázunk? - találgatta Kisfehérautó.

- Nem! - dörrent rá Ullmann bácsi. - Sorsára hagyjuk!

- Értem - kapisgálta Onoga. - A norvég ugyanis hajós nép.

- Utat! - vezényelt Ullmann bácsi.

Onoga készségesen odébb húzódott, aminek következtében először egy váza, majd egy csillár hevert romjaiban. A nagy csörrenéstől a csengőt sem hallották, csak harmadszorra. Ben Ruugas érkezett, és máris fordult volna vissza.

- Elnézést, úgy látszik, rossz helyre csöngettem be - szabadkozott Ben Ruugas, de ezt csak kislánya értette, pedig apukája is norvégul beszélt.

- De apu! - kiáltotta Kaja. - Ezek mi vagyunk!

Ben Ruugas megfordult, és kezdte nem érteni a dolgot.

- Apu, ezek itt...

- Ezek itt a csillárnak és Oza néni vázájának a darabjai - állapította meg Ben Ruugas, amit kislányán kívül csak Ullmann bácsi értett meg, s máris fordította társainak.

- Mi csináltuk! - kiabálták boldogan Aja és Géda.

- Ezek itt, apu, Aja és Géda, ők meg Onoga, Wagga-wagga...

- Mi csináltuk, mi csináltuk! - visongtak boldogan az iker-manók.

- Kérem tisztelettel - kezdte vallomását Onoga, Ullmann bácsi pedig már fordította is norvégra -, Ullmann bácsi a fürdőszobába indult, hogy norvég vizet eresszen a kádba özönvíz céljából, én félrehúzódtam, hogy utat adjak neki, és ennek lett egyenes következménye ez a, hogy is fejezzem ki, ez a tömegszerencsétlenség.

- Szóval ő az Onoga - magyarázta Kaja apukájának, majd sorba bemutatta a többieket is.

Ben Ruugas megpróbálta összeszedni magát.

- Szóval a lény urak. . .

- Hozzám jöttek - válaszolta gyorsan Kaja.

- Hozzád? - képedt el Ben Ruugas. - Nem hozzám, üzleti ügyben?

- Bumbalázni! - tört ki Bumbalából.

- Vagyis üzleti ügyben - igazította ki Baciló.

- Az más - tért magához Ben Ruugas. - Parancsoljanak, uraim, fáradjanak be a nappaliba.

Ezt már mindannyian jól értették. El is indultak Ben Ruugas után.

- És én? Én nem jöhetek? - kérdezte Kaja.

- Te takarítsd el ezt a romhalmazt. Nem hallod, hogy az urak hivatalos ügyben vannak itt?

- Úgy van! - helyeselt Baciló.

- Én nem - mondta halkán Bumbala.

Mindnyájan követték Ben Ruugast a nappaliba, ahol a külkereskedő szivarral és konyakkal kínálta őket. Csak Bumbala nem volt közöttük, mert ő nem hivatalos ügyben jött Ruugasékhoz, hanem bumbalázni.

- Kiváló szivar! - bólogatott elismerően Ullmann bácsi, és zsebre vágta.

- Inkább szappanbuborékot fújnánk - jelentette ki Wagga-wagga.

- És elneveznénk az első buborékot, mondjuk herepkének. Mit szól hozzá, Ruugas úr?

- Hogy mit? Mihez? Milyenkének? Nem értettem, uraim, ha szíveskednének még egyszer.

- Herepkének - ismételte meg Baciló.

- Egy pillanat, felírom, így ni. Szóval, herepke. Nem uraim, nem ismerem. Mennyiről lenne szó? Milyen tételben? Milyen szállítási határidővel?

- Na jó, vegyünk egy könnyebbet - javasolta Ullmann bácsi. - Bumbala. Diktálom: bum-ba-la.

- Aha. Aha! Ez már ismerős, de honnan is?

- Kaja nem mondta? - kérdezték Aja és Géda.

- Persze, Kaja. Dehogynem. Bumm bele, mindig azt mondta, amikor kicsi volt, hogy bumm bele. Most már okos nagy lány, csak időnként...

- Kérem, szeretnének, ha az ifjú hölgy is részt vehetne a tárgyaláson - emelkedett szólásra, egészen a mennyezetig, Onoga.

- Rém kedves! Persze, hogyne. Kaja!

Ben Ruugas a szemüvegét törölgette, jegyzetelt, többször a telefonhoz nyúlt, de vissza-visszarántotta a kezét, mintha a kagyló forró lenne.

Kaja Bumbalával együtt érkezett, pontosabban együtt lebegett be, mert ilyesmi történt, ezt Ben Ruugas is jól látta.

- Apa, bemutatom Bumbalát.
- Jó, jó, csak ereszkedj le! - idegeskedett Ben Ruugas.
- Azt mondtad, Bumbala? Ön az?
- Bumbala se látott, se hallott.
- Mi történt? - súgta neki Baciló.
- Bumbaláztunk - súgta vissza Bumbala.
- Bumbaláztunk - mondta Kaja apjának.
- Éppen erről a bumbaláról ejtettünk szót az urakkal - közölte Ben Ruugas.

- A bumbaláról nem lehet szót ejteni, azt csinálni kell - reccgte Bumbala.

Ben Ruugas elképedt.

- Csinálni?

- Majd megmutatom, apu!

- Inkább ön mutassa meg, uram!

Mindenki Bumbalára nézett. Arra gondoltak, hogy még senki sem látta Bumbalát bumbalázni, és most mindjárt következik a várva várt attrakció, de nem következett, mert Bumbala megszólalt:

- Ezt, uraim, csak négyszemközt lehet csinálni.

Nagy csend támadt, akkora, hogy Onoga is elfért volna benne, sőt még forgolódhatott is volna benne, anélkül, hogy Oza néni csillárját leverné.

- És hogyan? Hogyan, ha szabad érdeklődnöm? - karcolt bele a csendbe Ben Ruugas külkereskedő.

- Szívből - válaszolta halkan Bumbala.

Ben Ruugassal ekkor valami furcsa dolog történt. „Olyan normális lett”, súgta Kisfehérautó Waggawaggának. „Egészen apaszerű”, súgta Waggawagga Bacilónak. „Kivételesen

az sem baj, ha ragályos, legfeljebb elkapja tőle a másik külkereskedő”, súgta Baciló Onogának.

- Kérem szépen, tessék mondani, bárki bárkivel csinálhatja ezt a hogyishívjakot? -kérdezte egy kissé megilletődve Ben Ruugas.

Ők is zavarban voltak, nem csak a kérdező. Bumbalára néztek, de Bumbala most is csak ugyanazt mondta:

- Szívből.

- Úgy értem, akkor talán én magam is...?

Ben Ruugas újabb kérdésére Bumbala ezúttal is ugyanazt válaszolta:

- Szívből.

- Szívből köszönöm, Bumbala úr, most már csak arra lennék kíváncsi, hogy le lehet-e kottázni valahogyan ezt a bumbalázást, szóval érti...?

- Szívből - válaszolta negyedszer is Bumbala.

Csend lett. Ez most jól esett. Azért is, mert szépen egyszerre csinálták a csendet. Amikor már a végére értek, Ullmann bácsi intett, hogy most aztán induljanak el. Az ajtóból azért visszanéztek. A következőt láthatták: Ben Ruugas és Kaja egymás mellett ültek. Még nem bumbaláztak, ehhez még túlságosan komoly arcot vágtak. Még csak annyi történt, hogy Ben Ruugas megkérdezte lányát:

- No és mi szeretnél lenni, kicsi Kaja, ha nem külkereskedő?

Kaja átölelte apja vállát és a fülébe súgta:

- Buborék, de olyan, amelyik nem pattan el, hanem száll.

Ben Ruugas ekkor, bármily hihetetlennek is tűnt, felneve-

tett. Bumbala bánatos ábrázatán átsuhant valami, amit unesz-
kóul optimizmusnak neveznek. Intett Ullmann bácsinak, aki
óvatosan becsukta az ajtót, talán azért is, hogy a szőke kislány
valahogy ki ne röppenjen a lépcsőházba, éppen akkor, amikor
valami nagyon fontos kezdődhetne meg, amit Bumbala, ki
tudja miért, bumbalázásnak nevez.

*Segíteni akarnak Norbert menyasszonyának,
de közbelép az Etimelketon, ám Onoga is résen áll*

Kényelmesen elhelyezkedtek a pepita buszon, és elmerültek gondolataikban.

- Nos, akkor hová, drága barátaim? - kérdezte Ullmann bácsi. - De senki nem figyelt, messze jártak a gondolataik. Ullmann bácsi ekkor megnyomta a dudát, ami hatásosnak bizonyult, legalábbis Kisfehérautó esetében.

- A menyasszonyhoz! - kiáltotta.

Azonnyomban ott is voltak, ahonnan kitalálójának és elfelejtőjének menyasszonya üzent, Budapesten a Fenyőrigó utca 7-ben.

- Vajon hogy hívhatják? - töprengett Kisfehérautó.

- Csak annyit tudunk róla, hogy Norbert menyasszonya. Ez pedig édeskevés, még akkor is, ha ő a Norbert mindene - bosszankodott Baciló.

- Bocsanat, hogy beleártom magam, de nem lehetséges, hogy a vőlegény is itt van valahol a menyasszonya körül? Vagy nem ez a szokás? Nem ez a helyes? Vagy más véleményen vannak? - kérdezte Bumbala egy kicsit feldúltan.

A névtáblán Norbert neve nem szerepelt, de szerepelt öthat menyasszonyjelölt is.

- Ezekhez csöngetünk be - döntött Ullmann bácsi.

- És aztán? - kérdezték.

- Állunk az ajtóban hidegvérrel - válaszolta hallatlan hidegvérrel Ullmann bácsi.

- Egészen fantasztikus! - lelkenedett Waggawagga.

- De hogyan derül ki a menyasszony? - aggályoskodott Onoga.

- Ha hiszik, ha nem, szerelmes barátaim, én is éppen ugyanezt akartam önöktől kérdezni - válaszolta Ullmann bácsi.

Elhitték.

- És mi lenne, ha csak úgy mellékesen megjegyeznénk, hogy a gázórát leolvasni jöttünk? - kérdezte Onoga.

Ha elbírták volna, feldobták volna a kitűnő ötletért. Baciló a tettek mezejére zavarta őket, Ullmann bácsi pedig már meg is nyomta az első csengőt.

Egy testes asszonyság nyitott ajtót és gyanakodva nézett végig a lénysseregleten. Ullmann bácsi hidegvérrel belefogott:

- Arról van szó, kérem tisztelettel, hogy a kádlefolyó...

- Gáz-ó-ra! - sügta Baciló kétségbeesetten.

- Kérem tisztelettel, akkor hát a gázlefolyó - folytatta még hidegebb vérrel Ullmann bácsi, de az asszonyság közbevágott.

- Villany! Az egészen házban villannyal fűtünk, főzünk, fürdünk. Punktum!

Ullmann bácsi csodálatos módon még most sem vesztette el hidegvérét.

- Kérem tisztelettel, akkor a villanyórát szeretnénk - és megpróbált a testes asszony mellett beprézelődni a lakásba, amely talán a menyasszonyt rejtegette, hacsak nem ő maga volt a menyasszony, amire, persze, gondolni is rossz volt.

- Kint vannak a villanyórák a lépcsőházban! Viszontlá...

- És hogy állunk a menyasszonnal? - kérdezte végül Ullmann bácsi.

- Első emelet kettő! Viszlát!

- Hát így kell ezt valahogy - morogta Ullmann bácsi, és kézzel-lábbal tiltakozott az ellen, hogy feldobják.

Úgy határoztak, hogy az első emelet kettőbe csak Kisfehérautó menjen, végtére is egy menyasszony nem tartozik mindenkire, de Kisfehérautó ragaszkodott hozzá, hogy elkísérjék. Azzal érvelt, hogy neki még nem volt menyasszonya. Ezt el kellett fogadni. Ismét Ullmann bácsi csöngetett be. Valószínűleg maga a menyasszony nyitott ajtót, mert ezt kérdezte:

- Hát megjöttek?

- Csak a gázórát, vagyis a villanyórát... - szabadkozott Ullmann bácsi.

A menyasszony betessékelte és egy nagy asztal köré ültette őket, ahol annyi személyre volt terítve, ahányan érkeztek. Tea és aprósütemény volt az asztalon. Hozzáláttak jókedvűen. Csak a menyasszony sírdogált, pedig aprósüteményt is rágcsálhatott volna.

- Ez a menyasszony borzasztóan unalmas - súgta Aja Gédának.

- Remélem, a vőlegény izgalmasabb lesz, mert különben elalszom - súgta Géda Ajának.

- Talán térjünk a tárgyra - javasolta Ullmann bácsi.

- Elfelejtett - zokogta a menyasszony.

- Puff neki - fakadt ki Waggawagga.

Nagy mafla csend lett. Belelógathatták volna a lábukat, és a menyasszony belebömbölt a csendbe:

- Elfelejtett!

- Engem is - vigasztalta Kisfihéautó.
- Már bocsásson meg - vette át a szót Baciló -, egy menyasszonyt, ha nem tévedek, nem lehet csak úgy elfelejteni.
- Csak úgy ripsz-ropsz meg hipp-hopp. Nem, ez lehetetlen
- erősítette meg Kisfihéautó. - Ehhez idő kell.
- Nem ripsz-ropsz, hanem etilmetilketon - szepegte a menyasszony.
- Álljon meg a menet, azt hiszem, most én következem! - lépett a tettek mezejére Onoga. - Hol van a rém?
- A laboratóriumban - szepegte a menyasszony.
- Sejthettem volna! De elmegyek én akár a laboratóriumba is! Mekkora? Úgy értem, meddig ér nekem?
- Neki mindennél többet ér - zokogta a menyasszony.
- De nekem? Nekem meddig ér az a nyavalyás etilmetilketon? - követelte Onoga.

Mindnyájan bizakodni kezdtek, mert egyikük számára sem lehetett kétséges, hogy egy ilyen etilmetilketon, akit még egy gyöngé menyasszony is ki tud mondani, már a Tűzokádóvéroriásonogastrassencrém hallatára elinal. Kisfihéautó már mutatta is a menyasszonynak, kézzel-lábbal-kerékkel, hogy az etilmetilketonnak kampec. Waggawagga egy kicsit még meg is sajnálta az etilmetilketon komát, hisz őt is egészen tőrhetően lehetett mondogatni. A menyasszony ábrázata sötét maradt, ki is mondta, miért:

- Az etilmetilketon egy kémiai micsoda, egy seszínű csapadék.
- Bizonyára tele rohadt bacilusokkal! - kontrázott Baciló elkeseredve.
- Pedig én még a déltengeri micsodával is megbirkóztam,

akkor viszont ezzel is elbánok valahogy – töprengett Onoga, majd diadalittasan felkiáltott: – Megvan! Felhörpintem ezt a csapadékot!

Baciló élénken tiltakozott, a menyasszony pedig szomorúan leszögezte, hogy az etilmetilketon még a szerelemnél is erősebb. Kisfehérautó azonban beledudált ebbe a nagyfokú kishitűségbe:

– Hagyjuk a csudába azt az etilmetilketont, térjünk át a vőlegényre!

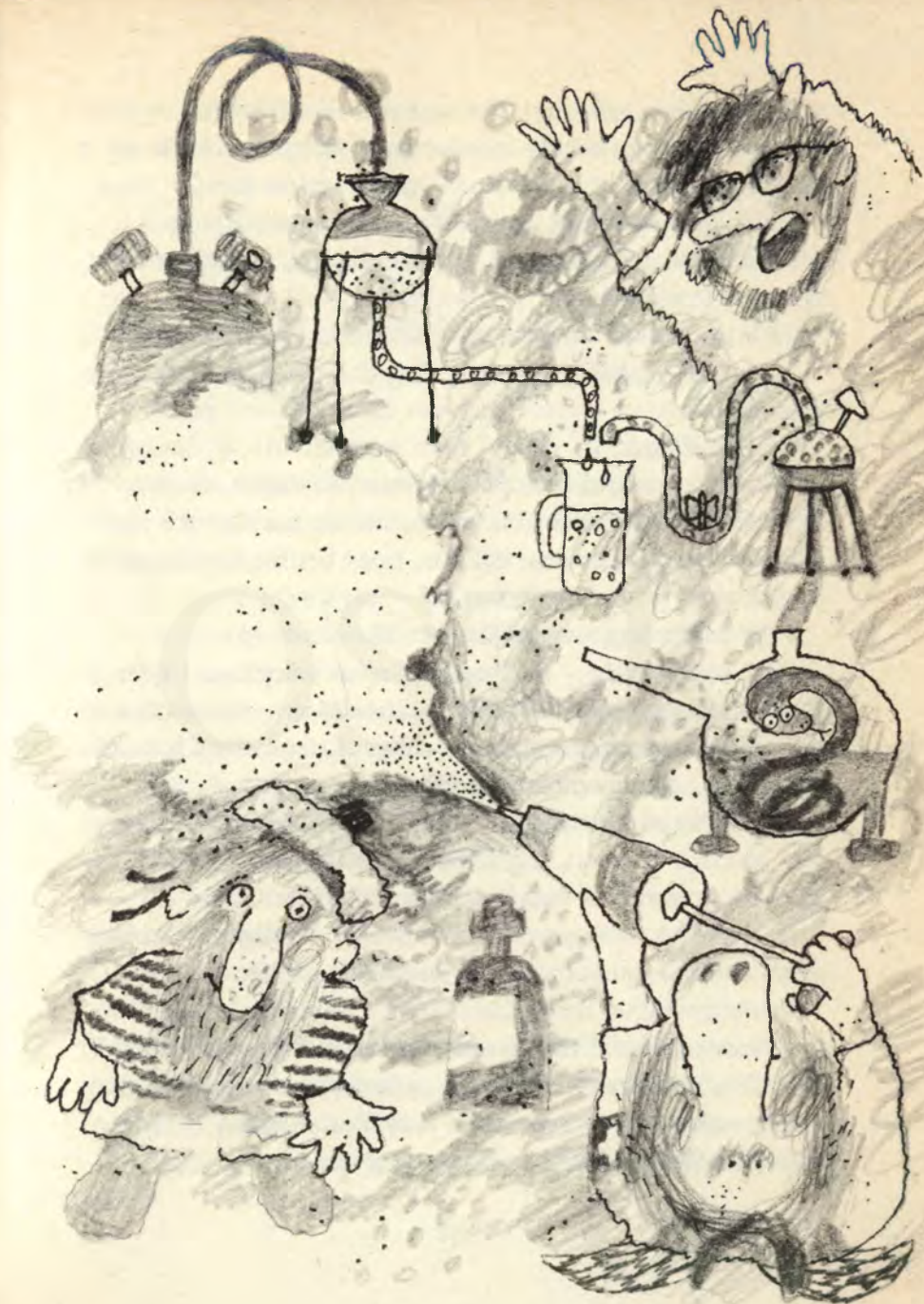
Na, ebből megint csak zokogás lett. Kisfehérautó nem tágított, addig erősködött, amíg a menyasszony meg nem mondta neki a laboratórium címét. Ullmann bácsi sorakozót vezényelt, Bumbalát azonban megkérte, maradjon a menyasszony mellett. Az uneszkó költőt idézte: „nehogy kárt tegyen magában”.

Waggawagga is maradt volna, de Baciló figyelmeztette Ullmann bácsit, ne engedje, mert mondogatós barátjuk még rákezd az etilmetilketonra, és aztán megint jön a menyasszony bömbölése. Így aztán arra kérték Waggawaggát, mondogassa azt, hogy „Pöltenberg utca harminchárom, szerves labor”, ugyanis oda kell eljutniuk.

Kétszer sem tudta elmondani Waggawagga ezt a szörnyűséget, máris ott állt a pepita autóbusz a szerves labor előtt.

– Itt bizonyára lesz gázóra – bizakodott Ullmann bácsi, és becsöngetett.

Hosszú idő teltett, míg megszólalt a berregő, s benyomulhattak. Mintha vattacukorba léptek volna be, olyan sűrű fehér füst gomolygott a laborban. Vőlegénynek írmagja sem

volt. Baciló, biztos, ami biztos, némi fertőtlenítőt permetezett a gomolyba, ennek azonban egy vőlegényordítás lett a következménye:

- Hát ez meg miféle reakció?

Kisfehérautó megismerte, nem is a hangját, hanem a szavajárását a kitalálójának.

- Mi vagyunk! Vagyis én, Kisfehérautó, Veszprémből, vagyis most a lakatlan ligetből. Anyám leánykori neve Varga Amália.

- Egy pillanat, itt valami nem stimmel. Az az én anyám neve. - Ez igaz volt, mert Kisfehérautó kitalálója, aki most itt állt előttük mint szakállas tudós, annak idején saját anyja leánykori nevét adta neki kölcsön, hogy beírhasa a jogosítványába.

- Az enyémé is - makacskodott Kisfehérautó.

- Ez képtelenség - felelte a szakállas vőlegény, Kisfehérautó kitalálója, akiből feltaláló és elfelejtő lett, majd hozzátette: - Azért képtelenség, mert akkor mi testvérek lennénk, márpedig nekem nincsen testvérem.

- Ezt jól tudom - replikázott Kisfehérautó -, ezért robogtam hozzád, Norbert, esténként hívásodra Veszprémből Budapestre, mert nem volt kivel elbeszélgetned.

A szakállas vőlegény a szemüvegét törölgette, nyilván azért, mert nem akart hinni a szemének, persze a fülét is törölgethette volna, mert Kisfehérautó folytatta:

- Nem emlékszel valakire, akit valamikor nagyon szeretted?

- Nem is tudom. Talán mintha lett volna, vagy lenne egy menyasszonyom - válaszolta a szakállas vőlegény.

Onoga tűzbe gurult: - Álljon meg a menet!

- És ön kicsoda? – hökkent meg, teljes joggal, a vőlegény.
- Maradjunk csak még nálam – makacskodott Kisfehér-autó. – Nem emlékszel egy kis fehér autóra?
- Dehogynem. Amikor eltörtem a bokámat.
- Reménytelen – legyintett Kisfehérautó. – Majd a menyasszonya elmesél önnek engemet.
- Egy pillanat, elkezdődött a reakció. Három perc türelmet, uraim!
- Addig beszélhetnénk ezzel a komával – javasolta Waggawagga.
- Miféle komával? – kérdezte Kisfehérautó csüggedten.
- Etilmetilketon, etilmetilketon, etilmetilketon – szavalta Waggawagga.
- Itt van a nyavalyás! – kiáltott Baciló.
- Honnan tudod? – kérdezte Waggawagga.
- Rá van írva. Fúj, ez bűdös.
- Ha leveszi a kupakom, elpárologok! Nem hallja, bacilusvadász! – kiabálta az üvegből valami vagy valaki.
- Hát ez meg...? – csodálkoztak.
- Ez bizony drága barátaim az etilmetilketon, személyesen – állapította meg Ullmann bácsi.
- Én vagyok az élete értelme, vegyék tudomásul, és tegyék vissza a kupakom!
- Az élete értelme! Mintha csak ő lenne a menyasszonya! – fintorgott Aja.
- Én vagyok! Rólam sohasem feledkezik meg, még akkor sem, ha vele van! Miattam kap majd Nobel-díjat! Tőle csak náthát és szemrehányást!
- Ezzel hiába beszélünk, ez egy önző kutya – dühöngött Géda.

- Nana, nem olyan egyszerű ez - csitította Ullmann bácsi.
- Bízni kell az etilmetilketonban, ő is Isten állatkája. Tegyük szépen rá a kupakot, legalább addig sem nagyképűsködik. Most pedig szépen becsomagoljuk.

- Egészen csinos lett - gúnyolódott Aja.

- Az. Ajándék. Hogy is hívják a menyasszonyt? - kérdezte Ullmann bácsi.

Senki sem tudta. Még a vőlegénynek sem jutott eszébe.

- Nem baj, azt írom rá, hogy „Kedvesemnek”. És most menjünk! Ön is velünk jön! Ma van a menyasszonya neve napja.

- A menyasszonyomra már emlékszem, de a neve napjára nem. Akkor, ugyebár ajándékot is kellene... És tulajdonképpen önök kicsodák?

- A menyasszonya barátai - felelte Ullmann bácsi, és kezébe nyomta az ajándékot.

- Mi ez? - kérdezte a vőlegény.

- Meglepetés. Nagyon fog neki örülni - biztatta Wagga-wagga.

- És most nyomás! Elkezdődött a reakció! - vezényelt Baciló és betaszigálta a vőlegényt a pepita autóbuszba.

A többi már úgy ment, mint a karikacsapás. A menyasszony csak a harmadik csöngetésre lebegett ajtót nyitni, akkora hévvel bumbalázott. A vőlegény szépen felköszöntötte neve napján a menyasszonyt, aki ettől a naptól kezdve Szerénkének hívatta magát még a szüleivel is, pedig eredetileg Maris volt.

- Na mit hoztam az én kis Szerénkémnek? - kérdezte Kis-fehérautó kitalálója.

Ekkor Ullmann bácsi általános somfordát vezényelt. Kilo-
pózkodtak, de még egy kicsit hallgatóztak az ajtóban. Arról
volt szó, hogy:

- Hová a csudába lett az ajándék?
- Talán elfelejtetted elhozni, mint múltkor.
- Dehogysis, határozottan emlékszem, hogy az volt ráírva,
hogy "Kedvesemnek".

- Ezért most kapsz egy puszit. És mi volt benne?

- Az még nekem is meglepetés.

- Ezért kapsz még egy puszit.

Aztán más következett, ami elsősorban sok nevetéssel járt.

- Hülyülnek? - kérdezte Kisfihéautó.

Bumbala mosolygott.

- Bumbaláznak.

Kisfihéautónak egy pillanatra eszébe jutott, hogy éppen
kisfihéautózhatnak is, de látva Bumbala örömet, nem
bánta, hadd bumbalázzanak, mert azt már sejtette, hogy a
bumbalázás valami vidám és szép dolog, amit szívből kívánt
kitalálójának és a menyaszonyának is.

*Részt vesznek a vöröskeresztes világkongresszuson,
ahol újabb pecsét kerül Onoga hátára*

Diadalittasan szálltak be az autóbuszba. Bumbalának is kijárt egy-két barátságos hátbaveregetés, de a nap hőse kétségkívül Onoga volt, aki vasmarkában szorította a „Kedvesemnek” feliratú etilmetilketont. Őt is hátba veregették, mint Bumbalát, csak hogy Onoga hátán legalább ötvenszer annyi hátbaveregetés fért el.

- És most? - kérdezte Onoga, aki úgy látszik, megelégedte az ünneplést.

- Párolgassuk el az etilmetilketont, hogy írmagja se maradjon - javasolta Baciló.

Waggawagga tiltakozott, és megkérte Onogát, hogy ne szorítsa annyira az üveg nyakát. Kisfehérautó kért szót:

- Ez mégis csak kitalálóm találmánya.
- De ő egy önző kutya - kiabálták egyszerre Aja és Géda.
- Ez igaz, ezért nem lehetett ajándék - magyarázta Kisfehérautó.

- Vajon meddig bumbaláznak? - tűnődött Bumbala.
- Ameddig eszébe nem jut az etilmetilketon - válaszolta dühösen Baciló. - Lénytársak, hozzunk ítéletet!

- És ha majd fertőző betegségek ellen használják ezt a szert? - kérdezte Ullmann bácsi. - Szerintem legjobb lesz, ha Baciló barátunk viseli gondját, persze kellő szigorral.

- Nem kellene inkább visszavinnünk? - aggályoskodott Kisfehérautó. - Végtére is ez a kitalálóm találmánya.

- Tegyük egy próbát! - javasolta Ullmann bácsi. - Kíváncsi vagyok, megfélemedezik-e róla is, mint Kisfehérautóról és Szerénkéről. Ha nem, visszaadjuk neki. Ha igen, akkor is, mert az övé.

- És akkor mi lesz a menyasszonnyal? - kérdezte Kisfehérautó.

- A menyasszonyból, szerelmes barátaim, feleség lesz, az etilmetilketonból pedig nászajándék - jelentette ki ünnepélyesen Ullmann bácsi.

Ezzel mindenki egyetértett.

- Szabad észrevennem, amit észrevettem? - kérdezte Kisfehérautó. Ünnepélyesen engedélyezték. Kisfehérautó ünnepélyesen észrevette, hogy megérkeztek. Így is volt. Egy hatalmas épület előtt álltak, amelyen ott lengett a világ összes országának zászlaja.

- Itt valami kongresszus lehet, mert mindenfelé csak uneszkó beszédet hallani - jegyezte meg Ullmann bácsi.

- Szabad még valamit észrevennem? - kérdezte Kisfehérautó.

- Remélem, azt vette észre, lénytársam, amit én is! - ragyogott fel Baciló ábrázata. - Ugye arra a legnagyobb lobogóra gondolt ön is?

Szerencsére mindketten arra gondoltak, így aztán Baciló ünnepélyesen bejelenthette:

- Vöröskeresztes világkongresszus! Bizonyára a bacilusok elleni harc jegyében.

- Kegyelmed ide még hivatalos is lehet - állapította meg Ullmann bácsi, és még azt is hozzátette: - Ez, persze, nekünk is nagy megtiszteltetés lenne.

- Szabad észrevennem, hogy észrevettek bennünket? - kérdezte megint Kisfehérautó.

Így történt. Egy vöröskeresztes úriember sietett a pepita-autóbuszhoz.

- Beszél önök közül valaki uneszkóul? - kérdezte.

- Egy kicsit - válaszolta szerényen Ullmann bácsi.

- Waggawagga és etilmetilketon! - rikkantotta boldogan Waggawagga.

- Már csak önökre vártunk - mondta a vöröskeresztes úriember.

- Mi lesz a téma? - kérdezte Baciló az úriembert anyanyelvén, franciául.

- A lelki egészség - válaszolta a vöröskeresztes úriember és vöröskeresztes karszalagokat osztott szét közöttük, csak Onogánál fékezett le.

- Ne is erőltesse, uram, nem jön rám. Viszont, ha pecsétje lenne, azt rám üthetné - javasolta Onoga.

- Nem egészen értem ezt az urat. Milyen nyelven szólt?

- Egy holt nyelven: pleisztocénül. Azt kérdezte, van-e pecsétje - tolmácsolt Ullmann bácsi pleisztocénről uneszkóra. Uneszkóul már valamennyien egészen jól értettek, azon viszont ugyancsak meglepődtek, hogy pleisztocénül is értenek. Most kezdték csak megérteni, hogyan is érthették meg eddig is egymást, hiszen Bumbalát lengyel, Onogát cseh, Kisfehérautót és Ullmann bácsit pedig magyar nyelvű kitalá-

lók felejtették el. Csakis azért érthetik egymást, mert mindannyiukat elfelejtették, szögezték le magukban.

A vöröskeresztes úriember eközben ekőkerített egy vöröskeresztes bélyegzőt, és megkérdezte, hová ütheti.

- Ide kérem, a másik mellé - mutatta Onoga.

Így már két bélyegző volt rajta: ROTTENBILLER KÁROLY KÖZSÉGI KÖNYVTÁR KÖZÉPRIGÓC 387689, így szólt az egyik, NEMZETKÖZI VÖRÖSKERESZT GENF, így a másik.

- Ez már döfi - szólt Onoga, és kihúzta magát.

- Ki lesz a küldöttség vezetője? - kérdezte az úriember.

- Természetesen Baciló úr - válaszolta Ullmann bácsi, és bemutatta szerelmetes barátját az úriembernek, aki nagy tisztelettel a kongresszusi terembe tessékelte őket.

Beléptek az előcsarnokba, ahol éppen a fülviziteket végezték a késve érkező küldötteken. Különösebb zökkenő nélkül ők is átestek a formaságokon, csak Onoga fülét nem lelte az ügyeletes fővédőnő, és Onoga sem tudott bővebb felvilágosítást adni róla. Ullmann bácsi mentette meg a helyzetet azzal, hogy felhívta a védőnő figyelmét az Onoga oldalán ékeskedő hivatalos pecsétekre. Ez aztán hatott. A fővédőnő vigyázzba vágta magát, és tisztelgett. Taps fogadta őket, amikor beléptek a terembe, és éljenzés, amikor Onoga is befért az ajtón. Bacilót, mint küldöttségük vezetőjét egyenesen az emelvényre vezették. Baciló roppant méltósággal foglalt helyet a Mikrobiológiai Bizottság és a Járványügyi Főbizottság elnökei között, és maga elé tette az etilmetilketonos üveget, amelyen még jól ol-

vasható volt a „Kedvesemnek” felirat. „À ma chérie”, fordította Baciló a melléte ülőknek. Az olasz Epidemo Dezinficello professzor és az angol Margaret Bacillary professzornő versengve fejezték ki neki legmélyebb elismerésüket, és arra kérték a szovjet elnököt, minél előbb adjanak szót Bacilónak, aki bizonyára rendkívüli bejelentésre készül. Meg is kapta rögtön annak rendje és módja szerint. Ekkora megtiszteltetésre nem is számíthatott, így aztán kellőképpen zavarban is volt, de azért belevágott.

- Tisztelt bacilusok és vírusok...!

- Ezek itt doktorok, kandidátusok és akademikuskok - súgta neki Epidemo Dezinficello professzor.

Baciló körülnézett, mintha csak utána akarna számolni, hány akadémikus és hány bacilus ül a teremben. Legelsőnek Onogát pillantotta meg, aki biztatóan mosolygott rá.

- Tisztelt lénytársak! - vágta ki magát Baciló.

Ez már tetszett. Megtapsolták. Baciló leült, de most Margaret Bacillary asszony figyelmeztette, hogy a tisztelt hallgatóság még valami fontos bejelentést is vár tőle, reménnyel teli.

- Úgy van, még egy bejelentést szeretnék tenni - folytatta Baciló. Felmorajlott a terem. Lénytársai is rászégezték tekintetüket.

- Arról van szó, hogy Kisfehérautó lénytársam kitalálója elfelejtette ugyan Kisfehérautót, de még a saját menyasszonyát is... - Zúgni-morajlani kezdett a hallgatóság, sajnálva szegény menyasszonyt, és, persze, Kisfehérautót is. Baciló csendet kért, és folytatta: - De ugyanő, az elfelejtő, feltalálta az etilmetilketont. Íme! Mindenki láthatta. - A hallgatóság hosszan tartó éljenzésben tört ki: a feltalálót, a meny-

asszonyt, Bacilót és még Kisfehérautót is éltették. Baciló intett, hogy még csak most jön a java.

- Ez az etilmetilketon egy önző kutya, akárcsak a bacilusok és vírusok, de mi majd jó útra térítjük.

Ismét éljenezni kezdtek a testi és lelki egészség professzorai, de Baciló intett, hogy még mindig csak most jön a java.

- Tudják önök, tisztelt lénytársak, mit csinál most az etilmetilketon feltalálója, menyasszonya elfelejtője és újra felfedezője?

Nem tudták, honnan is tudták volna. Csak ők tudták, a lakatlan liget elfelejtett lényei, legkiváltképpen Bumbala, aki nem is bírta tovább visszatartani:

- Bumbaláznak! - kiáltotta el magát.

- Igen, bumbaláznak. Csak ennyit akartam mondani - fejezte be nagy taps közepette Baciló, és ismét elfoglalta a helyét a hátát veregető Epidemo Dezinficello professzor és a feje búbját simogató Margaret Bacillary professzornő között.

Az elnökség ezután mindenkit, de őt magát legjobban meglepve, Bumbalának adta át a szót, mint a bumbalázás feltalálójának.

- Én nem vagyok a szavak embere - kezdte Bumbala, ezúttal anyanyelvén, lengyelül. - És csak azt akarom mondani, hogy az ember nem egészség, hanem fele-ség, és az egyik felének meg kell találni a másik felét, aki bumbalázik vele.

Csend lett, ismeretlen nyelvű csend. A tolmácsok nem tudták lefordítani, így ők is csendben voltak. Aztán lassan kezdtek megérteni és meg is tapsolták. Ilyen sikere csendnek még nem volt, de Bumbalának sem.

A köztisztelőben álló elnök, akit mindenki csak Porfirij Prezidentovics Prezidentovnak hívott, ezután mindenki megelégedésére bejelentette, hogy Aja és Géda lénytársak kapják meg a szót. Ezen aztán éppen Aja és Géda lepődtek meg legjobban. Az történt ugyanis, hogy az ügyeletes fővédőnő egy cédulát dugott az elnök elé, amelyen azt követelte, rendeljen el az ikermanóknál még egy fülvizit, mert alapos a gyanú, hogy csak egyikük mutatta meg a fülét kétszer, feltehetően azért, mert ikerpárja füle mögött lehet valami.

- Más a rosszóság - kezdte Aja.

- És más a rosszalkodás, ami csak huncutság - folytatta Géda.

- A rosszóság az rosszóság - így Aja.

- A rosszalkodás viszont fél egészség - így Géda.

- A rosszaságból egyre több.

- A rosszalkodásból pedig egyre kevesebb.

- Mert a rosszaságot eltűrik.

- Ahelyett, hogy fülön csípnék.

- A rosszalkodást pedig büntetik.

- Pedig a rosszalkodás fél egészség, méghozzá lelki egészség.

Az elnök arra kérte őket, mondanának egy példát erre.

- Tegyük fel, hogy egyikünknek valamilyen okból piszkos a füle.

Erre háromszáz nemzetközi fővédőnő hördült fel.

- És ekkor egyikünk cserél a másikkal.

Az ügyeletes fővédőnő tiltakozó jegyzéket nyújtott be.

- De szívet nem cserélhetne - fejezte be Aja.

- Mert az mindenkinek van - fejezte be Géda.

Az akadémikusok szorgosan jegyzeteltek, majd homlokukat ráncolták, aztán belekukucskáltak szomszédjuk jegyzetébe, a fejüket vakargatták, végül tapsolni kezdtek.

Az ügyeletes fővédőnő kért szót, de az elnök Waggawaggát jelentette be.

- Rövid leszek - kezdte Waggawagga. - Csak annyit, hogy az emberek sajnos, elalvás előtt gyorsan elalszanak, és nem várnak addig, amíg odaérek, pedig amíg odaérnék, elgondolkodhatnának azon, még a professzorok és professzornők is, hogy mit, hogyan, miért és egyáltalán, hogy kit és mit felejtettek el abból, amit kitaláltak, akkor aztán jönnék én waggawaggával, és elaltatnám őket, hogy ne kínozzák magukat feleslegesen.

- Ma este lehetőleg senki se aludjon el elalvás előtt - javasolta Porfirij Prezidentovics Prezidentov, és mielőtt az ügyeletes fővédőnő bármit is mondhatott volna, Kisfehérautónak adta át a szót, egyben felhívta a tisztelt egybegyűlteket figyelmét arra, hogy akár az etilmetilketon világhírű feltalálójának, Kisfehérautónak is Varga Amália az anyja leánykori neve.

Epidemo Dezinficello és Margaret Bacillary egy-egy papírkára felírták anyjuk leánykori nevét, és ünnepélyesen kicserélték. Közben Kisfehérautó beszélni kezdett:

- Az emberek általában a nagy autókat szeretik. A kicsiket csak azért, mert gazdaságosak, és nem azért, mert kedvesek. És ez így nincs jól.

Ezt aztán négyezer-ötszázan írták alá a jelenlévők közül, és elküldték a világszövetségnek és a világbéketanácsnak.

Felbátorodva Kisfehérautó sikerén, Onoga is szót kért.

- Az emberek rémeket látnak - kezdte, majd rém elegáns fordulattal folytatta: - Még a tévében is. De ha elriasztom őket, dühösek, mert rém jól szórakoznak rajtuk. Ez rémes. Ezt én mondom önöknek, Tűzokádóvéróriásonogastrassenc-rém.

Várták, hogy mi jön még, még valami ennél is rémesebb, de amikor nem jött, tapsvihar tört ki a teremben.

Porfirij Prezidentovics Prezidentov kérve kérte Ullmann bácsit is, hogy ha már így alakult, ő is szóljon, de ő csak szabadkozott, hogy barátai minden fontosat elmondtak, erre az elnök ravasz fogáshoz folyamodott.

- Akkor megkérem az ügyeletes fővédőnőt . . .

- Kakukk, vagyis vissza az egész! Ipiapacs, vagyis az enyém a szó! - pattogott Ullmann bácsi, és imígyen szólott: - Tisztelt lénytársak, akár kádlefolyóban, akár kakukkos órában kell ücsörögnünk, a feladatunk egy és ugyanaz: úgy ücsörögni ott, hogy mindig számítani lehessen ránk.

Epidemo Dezinficello professzor elképzelte magát egy kádlefolyóban, Margaret Bacillary professzornő pedig egy kakukkos órában, aztán cseréltek, végül ők is bekapcsolódtak az ütemes tapsba. A népszerű Pépépé, vagyis Porfirij Prezidentovics Prezidentov szünetet rendelt el, és Bacilóval együtt odasietett az elfeledett lényekhez, hogy gratuláljon nekik.

- Idáig minden várakozást felülmúltunk, és ezt önöknek köszönhetjük, uraim, vagyis lénytársak. Lenne egy tiszteletteljes kérésem. Lesz itt egy hét múlva egy másik kongresszus is a polipeptidekről, ha jól emlékszem, aztán, két hét múlva a telekommunikációról is egy.

- De kérem, mi ezekben a kérdésekben nem mozgunk valami otthonosan - szabadkozott Ullmann bácsi, de az elnök közbevágott:

- Ugyan! Ha mást nem mondanak, mint amit most, akkor is nagy tetszést fognak aratni, mert ott mindenki csak a polipeptidekről meg a telekommunikációról fog beszélni, és én, uraim, vagyis lénytársak, meg fogok halni az unalomtól, mert a polipeptidek és a telekommunikáció, higgyék el, egyik fölemben be, a másikon ki. . .

- Apropó, fülek! - kapta el a szót most Ullmann bácsi, mint a főka orrával a labdát. - Merre van a vészkijárat?

- Ó, pompás vészkijáratunk vannak, még nem látták? Jöjjenek, kérem, ezekkel mindenkinek eldicsekszem.

Követték. Az ügyeletes védőnő ötszáz védőnővel a főbejáratnál várta őket, a pepita autóbusz viszont a vészkijáratnál. Az elnök mindenáron velük akart menni, vagyis menekülni a polipeptidek elől. Végül Ullmann bácsinak kellett a nagytiszteletű Pépépét elnöki kötelességére figyelmeztetni, lelkére kötve a lelki egészséget, amiről már folytatódott a vita, javaslataikról: a rosszkodásról, a feleségről, a kis autók kedveségéről és a rémekről.

- Igen, a kötelesség! Igazuk van, uraim, vagyis lénytársak. Ahogy az imént hallottuk: „Akár kádlefolyóban, akár kakukkos órában kell ücsörögnünk, feladatunk egy és ugyanaz!” - ismerte el Porfirij Prezidentovics Prezidentov.

- Úgy legyen, ámen! - válaszolta Ullmann bácsi, és elégedetten simogatta a szakállát.

- Az etilmetilketon! - kiáltott fel kétségbeesetten Baciló. - Otthagytam az elnökségi asztalon.

- A legjobb helyen, tisztelt Baciló lénytárs! - nyugtatta meg a bölcs Pépépé.

- Igen ám, de az nászajándék - szólt közbe Kisfehérautó.

• - Értettem, uraim, lénytársak. Nobel-díjjal együtt fogom átadni a boldog fiataloknak - ígérte meg Pépépé.

- Úgy legyen, ámen! - sóhajtott megkönnyebbülve Kisfehérautó.

*A Walleshausen téri Általános Iskolában
szakfelügyelnek, majd nyomokat hagynak maguk után*

Ismét benn ültek a pepita buszban, fáradtan és elégedetten. Kinyújtóztatták tagjaikat, pihentek babéraikon. Lubickoltak a pihentető csendben. Nem tarthatott túl sokáig, mert valami mocorogni kezdett. Onoga volt.

- No és most? - kérdezte egy kicsit idegesen.

- Nincs valahol a közelben egy kongresszus? - érdeklődött Baciló.

- Ott biztosan nyakvizit is lesz - vélte Aja.

- Inkább azt a biológianőmet javasolnám, aki azt üzent a postaládán keresztül, hogy „Tisztelt Onoga lény! Biológia-kémia szakos tanárnő vagyok a Walleshausen Téri Általános Iskolában. Égető szükségünk lenne egy onosauruscsontvázra vagy legalábbis egy onosauruslábnyomra, tudna segíteni?”

- Jó, jó, de honnan veszünk egy onosaurust? - kérdezte gondterhelten Baciló.

- Egy lábnyom is elég lenne, mert én félek az onosaurustól - tipródott Waggawagga.

- Talán én helyettesíthetném az unokaöcsköst - gondolta hangosan Onoga.

- Már bocsásson meg, Onoga lénytárs, ahhoz túlságosan is jó húsból van, hogy egy csontvázat helyettesítsen - okoskodott Baciló.

- Addig is ott maradhatnék abban a szertárban - mondta halkán Onoga. - Addig, amíg, szóval, addig. . .

Sajnálták, becsülték is érte, de nem szóltak semmit, csak elképzelték Onogát, ahogy ott álldogál étlen-szomjan, tetőtől talpig hűségben.

- Egy lányom is elég lenne! - kiáltotta Waggawagga elgyötörten.

- Legyen, aminek lennie kell - mondta elszántan Ullmann bácsi, mintha egy Ullmann-lányomra lett volna szükség a Walleshausen téri Általános Iskolában.

Több sem kellett a pepita autóbusznak, ott termett a szóban forgó iskola előtt. A gyerekek már hazamentek, csak egyetlen ablak világított.

- Az lesz a biológiai szertár - jelentette ki Ullmann bácsi, és a küldöttség élére állt.

Nem számoltak azonban a pedellussal, aki meg velük nem számolt, különösen Onogával nem. Olyanfélék mint Aja és Géda, százával viháncoltak ott nap közben, Ullmann bácsi a földrajztanárra, Baciló az egészségtan-tanárnőre emlékeztette. Waggawaggát egy kis jóindulattal elfogadta tornatanárnak. Maradt még Bumbala, Kisfehérautó, de legfőképpen Onoga.

- A gázórát jöttünk. . . - kezdte Ullmann bácsi.

A pedellus kezdte nem érteni.

- Bocsánat, mit óhajt a tanár úr?

Ullmann bácsi viszont most kezdte érteni.

- A biológiai szertárba megyünk. Bemutatom Onoga urat, az őslénytan professzorát.

- Szakfelügyelni tetszenek? - kérdezte a pedellus mélységes tisztelettel.

- Azt bizony - erősítette meg Baciló. - De még mennyire!

- Nem tudom, hogy Somorjai tanárnő mit fog szólni ugyebár. Délelőtt egy kémia-szakfelügyelő, délben a biológia szakfelügyelő, most meg, ugyebár, őslénytan-szakfelügyelő, szegénykém, azt sem tudja, hol áll a feje. Tessék hozzá kíméletesnek lenni, mert Somorjai tanárnő nagy kincs, még a madarakat is tudja utánozni, de hát ez nem újság, hanem délelőtt még a kénsavat is utánozta. És valamit még el kell árulnom, újabban az onosaurust is próbálgatja utánozni, talán most is azt gyakorolja. Kérem, ami még nincsen kitömvé ottan, vagy csontvázban, azt mind utánozza. A múltkor jön lefelé a lépcsőn egy sörényes hangyász. Szent Isten, mondom én, és akkor látom, hogy az csak a Somorjai tanárnő, hát mondhatom . . .

- Kérem, vezessen minket a színhelyre! - szólt közbe Ullmann bácsi, a vöröskeresztes konferencia elnökét utánozva.

Waggawagga furakodott a pedellus mellé, és halkán megkérdezte:

- Embereket nem tud utánozni a Somorjai tanárnő?

- Muszáj válaszolnom, Onoga professzor úr? - kérdezte kissé megszeppenve a pedellus.

- Megkérjük, kellő tisztelettel! - nógatta Ullmann bácsi. A pedellus a fejét vakargatta.

- Hát, igazat szólva, egyet igencsak tud, de még mennyire! Hű, de még hogyan. Ha látnák!

- És ki lenne az a személy? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Hát az igazgató úr! - buggyant ki a pedellusból. - És a

gyerekek imádják a biológiát meg a kémiát! Ezt a kettőt imádják a legjobban, elhihetik, főleg amikor az igazgató úr tartja a biológia- vagy a kémiaórát.

- Ez derék - bólogatott Ullmann bácsi. - Ne csak dirigáljon, órákat is tartson. Derék.

- Úgy értem, Somorjai tanárnő tartja, de úgy csinál, mintha, szóval értik, mintha az igazgató úr tartaná, márpedig az igazgató úr latin és görög szakos, ő csak az állatok és a növények latin neveit ismeri. Különben itt is lennénk, de ajánlom, hogy előbb még egy kicsit leselkedjenek, mert itt mindig akad látványosság. Mint említettem, talán éppen az onosaurus begyakorlása folyik.

Először Ullmann bácsi lépett a kulcslyukhoz. Belenézett, bólintott, majd Bacilót intette oda. Baciló is belenézett, és a fejét csóválta. Bumbala következett, aki a torkát köszörülte, majd Waggawagga, aki azt mondta: „ez nem lehet igaz”, Kisfehérautó nem akart belesni, Aja és Géda sírva fakadtak.

- Mi történik itten? - kérdezte Onoga.

- Lehet, hogy sír - jegyezte meg a pedellus halkan -, ugyanis azt is szokott. Pedig higgyék el, olyan csinos, és nem is látszik annyinak, de hát ezek a férfiak, ezek nem is érdemelnek meg egy ilyen csodálatos teremtetést, aki még, hát kimondom, ki én, ha addig élek is, még a hátsó-indiai tapírt is képes megeleveníteni a kedvemért, mert ez nekem régi álmom, higgyék el.

- Elhisszük, de talán lépünk be! - pattogott Ullmann bácsi. Kissé bizonytalan mozdulattal lenyomta a kilincset, Somorjai tanárnő felrezzent. Tényleg nem nézett ki annyinak. Még feleannyinak sem. Hát még ha tudták volna, hogy Emesének hívják.

- Hát önök? - kérdezte szipogva, de már villózni kezdtek a szemei.

- Ullmann bácsi vagyok. Engedje meg, tisztelt tanárnő. . .

- Csak nem? Igazán? Isten hozta önöket, kedves lények!

- Hát igen - motyogta Onoga -, itt lennénk. Ha kell, mindhalálíg.

- Hát foglaljanak helyet, nézzenek körül! Deme bácsi, nem főzne egy teát? Tudja, a kémiaszertárban. Csak vigyázzon, mit tesz bele!

- Ha megengedik, én segédkeznék a műveletben - ajánlkozott fel Baciló. - Egy alkalommal ugyanis három kitalálóm kedves nagymamája szőnyegrojtnyesedéket szórt a teavízbe, a teát pedig a szemétvödörbe.

- Odanézzetek, a Csontváz Gerzson, nahát! A híres kalóz, akiről meséltem! - lelendezett Waggawagga.

- Éppen lehetne az övé is - mosolygott Somorjai tanárnő -, de ragaszkodjunk az igazsághoz! Az igazság pedig az, hogy ez csak egy tancsontváz műanyagból. Egy bizonyos Kovács Árpí barkácsolta össze, egy nagyon régi hetedik bé-ből, és iskolájának ajándékozta, az utókor okulására, még a múlt században.

- Őt legalább nem felejtették el - motyogta Waggawagga.

- Akkor talán nézzük meg a barátaimat! - javasolta Somorjai tanárnő. - Először a tengeri malacokat, aztán a teknőcöt, majd Bélát, a tarajos sült, és ne feledkezzünk meg Johann Wolfgangról, a tarajos gőtéről sem!

Megnézegették őket, halálos csendben, közben mindenki másra gondolt, ugyanarra, Somorjai tanárnőre. Béla, a tarajos sül ezért halálosan meg is sértődött.

- Akkor talán a kitömött madarakat! - invitálta őket kedvesen Somorjai tanárnő.

Még szomorúbbak lettek.

- A gulipán, az ökörszem, a kárókatona, a kakukk...

- Fúj! - szakadt ki Ullmann bácsiból.

- Rosszul van, Ullmann tanár úr? - kérdezte Somorjai tanárnő, valószínűleg az igazgató urat utánozva.

- Semmi, semmi, csak egy kis tengeri betegség.

Bumbala finoman megérintette Somorjai tanárnő vállát:

- Nem lehetne azt a kakukkot...

- Dehogynem, persze... Talán legjobb lesz, ha átvisszük a fizikaszertárba.

A kakukktól szerencsésen megszabadultak, és csendben várakoztak a teára, ami rájuk is fért, mert ugyancsak későre járt, és kezdtek már kókadózni. Végre-valahára megjött Deme bácsi és Baciló a teával, amely kivételesen nem szőnyegrojtnyesedékből, hanem finom kávézaccból készült. Hárman még hiányoztak: a kakukk, Bumbala és Somorjai tanárnő. A kakukkot nem bánták, hiszen megvetették mindannyian az áru-lót, a többiek nélkül viszont nem esett jól a finom kávézacc-tea.

- Ha csak nem... - jutott valami eszébe Gédának.

- Ha igen, akkor meg vagyunk mentve! - kiáltott Aja.

- Lehetséges, hogy ezek most bumbaláznak? - kérdezte Wagawagga reménykedve.

- Adná az ég! - sóhajtotta Deme bácsi, majd hirtelen felkapta a fejét: - Hogy micsodáznak?

- Bumbaláznak. Szívből - magyarázta Ullmann bácsi.

- Arany szíve van - sóhajtotta Deme bácsi. - És mindenki-

ben csak a jót látja. Talán ezt nem tudják megbecsülni benne, kérem szépen . . .

- Egy pillanat! - vágott közbe Baciló. - Valamit azért tisztázzunk, Deme lénytárs! Ha egyszer mindenkiben csak a jót látja, akkor miért csúfolja az igazgató urat?

- Pardon, pardon, pardon! Nem csúfolja, hanem csak utánozza. A diri tudniillik egy csuda pofa. És a gyerekek nem csak a biológiát meg a kémiát, hanem a dirit is megszerették. Három hatodikos például görögül kezdett el tanulni.

Deme bácsi hirtelen elhallgatott. Első ízben. Ennek komoly oka lehetett. Maga Somorjai tanárnő volt személyesen. Valósággal bebumbalázott Bumbalával az oldalán. Erre még a gőtének is megcsillant a szeme.

- Ehhez mit szólsz, öcsi! - rikkantott Waggawagga a tarajos sülnék, aki már kezdett volna megvackolni éjszakára.

- A teához, lénytársak! - csengett-bongott Somorjai tanárnő hangja.

Nekiláttak. Ullmann bácsi cirkalmas köszöntőt kerekített, amelyben a valaha ivott kávék legremekebbikének nevezte a kiváló teát. Deme bácsi katonakoráról, Waggawagga a tarajos sülről, Baciló pedig a vöröskeresztes kongresszusról mesélt, különös elismeréssel szomszédairól: a bájos Margaret Bacilaryról és a derék Epidemo Dezinficello professzorról. Őket egyébként Somorjai tanárnő is ismerte, Margaret professzornőt a szakirodalomból, a professzort pedig egy mikrobiológiai kongresszusról, ahol a kiváló olasz tudós fűt-fát megígért neki.

Hirtelen csend lett, és Somorjai tanárnő szégyenkezve Onogához fordult:

- Önről, derék, hűséges barátom, galádul megfélekedtünk, pedig ön már többször jelezte, hogy szólni akar hozzánk.

- Csak azt akartam bejelenteni, hogy én szívesen itt maradnék, ha kell mindhalálig, az utókor okulására.

Ezt hallva majd megszakadt a szívük, elsősorban is Somorjai tanárnőé.

- Köszönöm, barátom, köszönöm, de van itt egy bökkenő. Félek, nem fogják tudni kimondani a gyerekek.

- Pedig nem boszorkányság: Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém, Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém, Tűzokádóvéróriásonogastrassencrém - bizonygatta Waggawagga.

- Önnek könnyű kimondani a barátját, kedves Waggawagga, hiszen önt is mondogatják, de a gyerekeknek beletörne a nyelvük barátjukba, ráadásul barátjukat okolnák miatta, ezt pedig sehogysem szeretném - magyarázta Somorjai tanárnő, és erősen gondolkodni kezdett. Meg is lett az eredménye: - Megvan a megoldás. Barátjuk lábnyomának is örülni fognak a gyerekek. Majd megpróbálják elképzelni, ki járt itt közöttünk, ki teázott, vagyis kávézott velünk. Majd megpróbáljuk lerajzolni, és a legjobb rajzokból küldök néhányat.

A teljesen lelombozódott Onogában kezdett felderengeni, amit uneszkóul optimizmusnak hívnak.

- Hát akkor hová lépjek? - kérdezte.

- Eleget lépett már a professzor úr. Úgy értem, mindenféle nyomot hagyott már, csak győzzük, vagyis méltóképpen közöttünk marad, ezek a mélyedések máris eléggé, eltörölhetetlenül, egyszerűval, köszönjük - szaporázta Deme bácsi.

- El fogjuk magyarázni a nyomokat az igazgató úrnak, ő pedig bizonyára megmondja a nyomokozó latin nevét - nyugtatja meg Somorjai tanárnő a nyomait riadtan vizsgáló Onogát.

- Valamit még hadd kérdezzek - emelte fel tekintetét emlékeztető nyomainról Onoga. - Biztos, hogy nem félnek a gyerekek ezektől a tarajosoktól? Mert ha igen, akkor nekem mégis csak itt lenne a helyem, elrémiszteni a rémeket.

- Ó, dehogy, a gyerekek etetik őket - mosolygott Somorjai tanárnő.

- Ezeket? - rökönyödött el Onoga. Pedig ezektől a tarajos micsodáktól még én is félek!

- Akkor még egy Onogára volna szükség, aki elrémisze az Onogát rémisztő rémeket. Onoga viszont, mint tudjuk, csak egy van, arra pedig nekünk van szükségünk! - remekelt Ullmann bácsi.

Megtapsolták. Baciló emelkedett szólásra, akár a vöröskezesztes világkongresszuson:

- És ha mindezt parafálnánk is?

Látva megrökönyödésüket, Baciló emlékeztette őket, hogy ez kongresszusi berkekben annyit jelent, hogy pecséttel hitelesíteni a szerződést. A „pecsét”-re Onoga is felkapta a fejét, és már tartotta is a hátát szolgálatkészen. Deme bácsi fogta a bélyegzőt, lehelt, Onoga kihúzta magát, a pedellus pedig ráütötte a ROTTENBILLER KÁROLY KÖZSÉGI KÖNYVTÁR KÖZÉPRIGÓC 387689 és a NEMZETKÖZI VÖRÖSKERESZT GENF mellé a 333. SZÁMÚ WALLESHAUSEN BÉLA ÁLLAMI ÁLTALÁNOS ISKOLA pecsétjét is.

Már nagyon későre járt. Béla és Johann Wolfgang, a két tarajos már összegubóztak, Aja és Géda is egymás ölébe hajtották fejüket, és a száműzött kakukk is elütötte már a háromnegyed tizenegyet a fizikaszertárban. Hogy hogyan csinálta, az az ő titka maradt. Elbúcsúztak. Onoga nyomain jutottak ki a Walleshausen térre.

*Londonba kerülnek, ott meg kelepcébe,
de szerencsére kinövik*

Onoga boldogan feszített a három bélyegzővel az oldalán, ők pedig azt bizonygatták, hogy Onoga többé már nem egyszerű strassencrém, hanem egyben fontos okmány is, amelynek mindig kéznél kell lennie. Egyszóval mindenki ott ugrált körülötte. Kivéve Waggawaggát, pedig nélküle az ugrálás addig el sem volt képzelhető. Ahogy ott szomorkodott a pepita autóbusz peronján, tényleg olyan volt, mint egy feleség, ahogy azt Bumbala a lelki egészséggel foglalkozó világkongresszuson oly meggyőzően kifejtette. Ekkor azonban egészen furcsa dolog történt. Anélkül, hogy bárki bármit is javasolt volna, meglódult a pepita autóbusz, és a következő pillanatban egy hatalmas városban voltak.

- Londonban vagyunk - közölte Waggawagga.

- Akkor Waggawagga lénytárs következik. Hogy is hívták azt az angol kislányt? - kérdezte Baciló.

Waggawagga csak a fejét rázta.

- Elfelejtetted? - szörnyülködött Baciló.

- Nem. Ő felejtett el. Egyébként melletted ült.

- A professzornő?

Waggawagga bólintott, majd halkán ennyit mondott:

- Menjünk innen.

- Talán mégis meg kellene próbálni - erőltette Baciló.

- Nincs mit. Emlékeztek, hogy mit mondtam a kongresszuson?

Hogyne emlékeztek volna: „Az emberek sajnos, elalvás előtt gyorsan elalszanak és nem várnak addig, amíg odaérek, pedig amíg odaérnék, elgondolkodhatnának azon, hogy mit, hogyan, miért és egyáltalán, még a professzorok és a professzornők is, hogy kit és mit felejtettek el abból, amit kitaláltak, akkor aztán jönnék én a Waggawaggával, és elaltatnám őket, hogy ne kínozzák magukat feleslegesen.”

- Szerintem is reménytelen - mondta Bumbala.

- Éppen ezért! - kiáltott fel Ullmann bácsi. - Éppen ezért magam veszem kézbe a dolgot. Egy pillanat!

Sebesen írni kezdett valamit egy papírlapra Onoga hátán.

- Így ni! A levél így szól, Margaret Bacillary professzornőnek: „Professzornő lénytárs! Ünnepelesen felszólítjuk önt, hogy adja vissza Epidemo Dezinficello professzornak az ő anyja leánykori nevét, és kérje vissza tőle kedves édesanyját. Nem titkoljuk, hogy mi, alulírottak, Somorjai tanárnő pártján állunk, akinek Dezinficello professzor azon a mikrobiológiai kongresszuson fűt-fát megígért.”

Mindenki aláírta, kivéve Waggawaggát. Ő ezzel magyarázta tartózkodását:

- Én nem csak Somorjai tanárnő pártján állok, hanem kitálómnak, a professzornőnek a pártján is, még akkor is, ha elfelejtett. Olyan magányosnak, és mégis olyan boldognak látszott, amikor anyjuk leánykori nevét kicserélték.

- És ha neki is fűt-fát megígért az a gézengúz Dezinficello?
- heveskedett Kisfehérautó.

- Lárifári, vagyis kakukk, illetve álljon meg a menet! - rikantotta Ullmann bácsi. - Ismertünk mi, ugyebár, egy vőlegényt, aki ugyancsak fűt-fát megígért, aztán belefeledkezett

az etilmetilketonba, amit most megkapnak nászajándékba a Nemzetközi Vöröskeresztől. Hát ilyen bonyolult a világ, szerelmes barátaim. Azt viszont megértem, hogy Waggawagga nem írja alá. Nálunk mélytengerészeknél ezt erkölcsi tartásnak nevezik, ami manapság nagy ritkaság.

Ullmann bácsi fogta a levelet, és bedobta Margaret Bacillary levélszekrényébe. Eközben Waggawagga felvett a járdáról egy őszi falevelet, a nap felé tartva átnézett rajta, majd azt is bedobta levelük után, és mosolyogni próbált.

- Mehetünk - mondta.

- De hová?

- Talán Középrigócra - javasolta Onoga.

- Jó lenne tudni, mi lett velük - mélázott Kisfehérautó.

- Kikkel? - kérdezte Baciló.

- A menyasszonnyal és kitalálómmal, a norvég kislánnyal meg Somorjai tanárnővel.

- Legalább egy lapot írhatnának - jegyezte meg Bumbala.

- Én is mindennap kapok egy lapot Ajától - mondta Géda.

- Én pedig Gédától - mondta Aja.

- Lehet, hogy mi is kaptunk oda, abba a postaládába, tudjátok, melyikre gondolk - mondta Ullmann bácsi.

- Menjünk haza! - kiabáltak összevissza.

- Szabadna valami mást javasolnom, kedves kis lények?

Egy kerekded öregúr állt mellettük. Lehajolt hozzájuk, pedig nem lehetett magasabb, mint Ullmann bácsi, nem is beszélve Onogáról.

- Parancsoljon! - fordult hozzá Ullmann bácsi.

- Tiszteljenek meg szerény hajlékomban! - kérte őket a ke-

rekded öregúr, nagyon udvariasan, még jobban lehajolva hozzájuk.

- Itt lakom én is ebben a házban, Trinket Frippery a nevem, műtűrkegyűjtő vagyok. Megnézhetik a gyűjteményem, mondhatom valóságos kis világmindenség.

Ajának és Gédának nagyon tetszett az ötlet, és Waggawagát is felvidította.

- Kis autóim is vannak - mosolygott Frippery úr Kisfehér-autóra, aki visszamosolygott.

- Ami a műtűrkéket illeti, nem vagyok ellene, nekem csak az egészen kicsi műtűrkek gyanúsak, mert azok már bacilusok is lehetnek - magyarázta Baciló.

- Ó, kérem, Miss Knicknack mindennap gondosan letörülgeti őket, ezért szavatolok. A legapróbb részleteket is letörli, mert ő maga is egészen aprócska.

Most már csak Bumbala és Onoga bizalmatlankodtak; Ullmann bácsi minden kalandban benne volt.

A lift a legfelső emeletre röpítette őket, egy hatalmas műte-remlakásba. Ullmann bácsinak ugyan megfordult egy pillanatra a fejében, hogy hogyan is férhettek mindnyájan, Onogástul abba a meglehetősen kicsi liftfülkébe, de olyan gyorsan peregtek az események, hogy nem ért rá túl sokat foglalkozni ezzel a kérdéssel. Nem mindennapi látvány fogadta őket: műtűrke műtűrke hátán. Nippek, cirkalmak, bigyók, doboz-kák, szelencék, zenélő szerkentyűcskék, lepkék, aranyhalak, makettek, préselt virágok, minikönyvek. Néhány perc alatt annyira belefáradtak a nézegetésbe, hogy csak szédelegtek. Addig meresztgették a szemüket a sokféle apróságra,

amíg már egymást is apróságnak látták. Onogástul – mindenestül.

- Parancsoljanak, fáradjanak be – tessékelté őket szívélyesen a kerekded öregúr, és ők befáradtak egy másik szobába. - Parancsoljanak, foglaljanak helyet! – folytatta, de csak egészen kicsi karosszékek voltak abban a helyiségben, mondhatni, babaszékek, mégis valahogy elfértek bennük, még Onoga is. Talán el is szundítottak, mert amikor magukhoz tértek, már lámpafénynél voltak.

- Hol vagyunk? – kérdezgették egymástól.

- Persze, a műtűrkegyűjtőnél! – jutott eszébe Ullmann bácsinak.

- Valami nem stimmel! – morgott Bumbala.

- Miért? Igazán kellemes hely – vélte Baciló.

- Szabad valamit észrevennem? – kérdezte Kisféhérautó.

- Legfőbb ideje – idegeskedett Bumbala.

- Néznek minket – jelentette Kisféhérautó.

Hatan-heten lehettek a kerekded öregúrhoz hasonló öregurak. Kényelmes karosszékekben ültek, és valóban őket nézték. Nevetgéltek, időnként tapsoltak is, de hang nélkül.

- Két eset lehetséges – következtetett Ullmann bácsi. - Vagy mindannyian megsüketültünk, vagy el vagyunk tőlük szigetelve.

- Még hozzá egy nagy üveglappal vagy műanyag lappal – jelentette Kisféhérautó.

- Mintha nem is egy rendes szobában lennénk, hanem . . .

- Baciló nem folytatta, hanem kétségbeesetten szaladgálni kezdett. Waggawagga nagy ugrásokkal követte.

Az öregurak hasukat fogták, úgy heherésztek.

- Egy pillanat, barátaim! - gereblyézett a szakállába Ullmann bácsi. - A helyzet felettébb ismerős. Egy biztos, nem kádlefolyóban vagyunk. Még az is valószínű, hogy nem kakukkos órában, mert az, mint tudjuk, egyszemélyes őrhely. Maradt a harmadik lehetőség: egy kiürített és velünk betelepített tévékészülékben mi vagyunk a műsor.

- Miféle műsor? - kérdezte Bumbala felháborodva.

- Éppén olyan műsor, ahol Bumbala barátom azt kérdezte, hogy „Miféle műsor?”, én meg azt válaszoltam, hogy „Éppen egy olyan műsor, ahol Bumbala barátom azt kérdezte, hogy...”, satöbbi, de ez a „satöbbi” is benne van a műsorban.

- Énnékem ettől megfájdul a fejem, én ettől búskomorságba esem, én ettől...

- Bumbala lénytárs, őrizze meg hidegvérét, mert ők ettől megpukkadnak a röhögéstől. Kelepcébe kerültünk, ez tény, de a helyzet nem reménytelen, csak rémes - szögezte le Baciló.

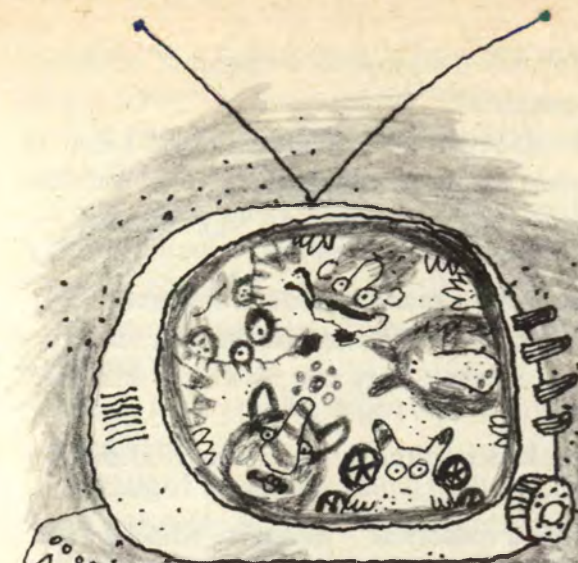
- Akkor meg vagyunk mentve - engedett fel Onoga. - Most jövök én! Először is elbődülök.

- Legfőbb ideje - recegte Bumbala.

De Onoga mégsem bődült el, hanem magába süppedt:

- Egy pillanat. Valamit nem értek. Hogy férek én be ebbe a tévékasztliba? Egy ekkora nagy darab strassencrém? Erre válaszoljanak!

- Barátaim, elővezetném a szokásos mentőötletem - szólalt meg Ullmann bácsi, teljesen a régi hangján. - Jöjjön ide mindenki az üveglaphoz, és mi is bámuljuk őket!

Így tettek. Az öregurak összesúgtak, mutogattak, odajöttek a készülékhez, csavargatták.

- Azt hiszem, adáshiba lettünk - súgta Ullmann bácsi, és ez lett a vesztük, mert ezt meghallották, még a hallókészülékesek is, és megint a térdüket csapkodták, úgy röhögtek.

Most már Ullmann bácsi is csak maga elé mormogott, olyasmit, hogy az aranyhalak sem igaziak, hanem csak szellemes utánzatok, és még az is lehet, hogy már ők maguk sem valódiak.

- De miért? Miért kicsinyedtünk, vagy alacsonyodtunk így le? - hajtogatta Bumbala.

- Úgy látszik, vége a műsornak - jelentette Kisfehérautó. Így lehetett, mert az öregurak felcihelődtek és kitódultak az előszobába. Egyedül maradtak. És benne a kelepcebén. Méghozzá alaposan.

- Hát ez akkora szégyen egy kongresszus után, hogy... - Baciló vigasztalhatatlan volt.

- De miért? És hogyan! - tipródott Bumbala.

- Lehet, hogy tényleg kishitűek voltunk - fogadta el Ullmann bácsi.

- Hoppá, azt hiszem, megvan! - kiáltotta Bumbala. - Elhittük, hogy beleférünk egy ilyen skatulyába, amikor az lehetetlen.

- Különösen én szégyellem magam, akkora marha nagy darab létemre, ráadásul az oldalamon három hivatalos pecsétel.

- Az annyi, mint annyi, akkor az annyi pedig ennyi, vagyis

éppen akkora a hitünk magunkban, amekkorára összesikeredtünk – számolt utána Ullmann bácsi.

- Hát persze! Akkor kezdődött, amikor lehajolt hozzánk! – kapott a fejéhez Onoga.

- Már akkor lenn voltunk, ha szabad ezzel a fordulattal élnem, szerelmetes barátaim, a béka feneke alatt – tette hozzá Ullmann bácsi.

- Én arra gondoltam, hogy úgy sem érném fel a csengőt – vallotta be Aja.

- Pedig ketten együtt éppen felértük volna – tette hozzá báatosan Géda.

- Hühühü! Most már mindent értek! Akkor szedje össze magát mindenki és higgye el, hogy nem fér bele ebbe a skatulyába. Vigyázz, kész, rajt! – vezényelt Ullmann bácsi, és máris recsegett-ropogott minden.

A többire senki sem emlékezett pontosan. Csak arra, hogy a műtűrök egyre kisebbek lettek, és a következő pillanatban már ott álltak Bacillary professzornő ajtaja előtt.

*Elvetődnek Középrigócra,
kinyomozzák a középrigóci remetét,
és egy tevével együtt mennek tovább*

- Csöngess csak be, eléred egyedül is - biztatta Aját Ullmann bácsi.

Aja becsöngetett. Kinyílt az ajtó és ott állt Waggawagga feltalálója kisírt szemmel, kezében pedig a levelükkel. Csak nézett rájuk, olyan szomorúan, hogy Ullmann bácsi már azt mondta: „Elnézést”, de aztán ő kért tőlük elnézést és betessékelte őket egy teára.

A tea után a professzornő kis türelmet kért. Dolgozószobájába vonult be, de hamarosan egy levéllel tért vissza. Ezt ő írta valakinek. Megkérte Waggawaggát, hogy dobják be levelét a postaládába. Aztán lemásolta Onoga oldaláról a telefonszámot és megígérte, hogy ezentúl elalvás előtt nem fog elaludni, hanem végig gondolja azt, hogy mit, hogyan, miért és egyáltalán, és ha még akkor sem tudna elaludni, felhívja őket, hátha megnyugtató. Ezt valamennyien megígérték, de mindegyikük arra gondolt, Waggawagga lesz majd az, akinek átadják a kagylót, hogy kitalálóját elaltassa. A levél címzettje Epidemo Dezinficello. Nem dobták be, expressz adták fel, hogy a professzor minél előbb visszakaphassa anyja leánykori nevét, és visszaadhassa azt a nevet, amit Waggawagga is jól ismert, hiszen kitalálója édesanyjának neve volt, viselője pedig sosem felejtette el Waggawaggát, leányának kislánykori találmányát.

Ezzel is megleettek volna, mégsem érezték úgy, hogy már minden el van intézve, mert most Ullmann bácsin volt a sor a csüggedésben. Tanácstalanul nézték, ahogy Ullmann bácsi egyik lábáról a másikra áll, a szakállában keres valamit, de hiába. Ekkor azonban Aja odasúgott valamit Gédának, Géda meg ugyanazt Ajának, majd egybehangzóan kijelentették:

- Irány Középrigóc!

- Hogy ez nem jutott az eszembe! - rikkantott Ullmann bácsi, aki már ismét a régi, vagyis az igazi Ullmann bácsi volt.

- Irány a középrigóci Rottenbiller Károly Községi Könyvtár!

Mire kiadta a parancsot, addigra már ott is voltak, de mégsem ott, ahol akartak, hanem egy elhagyott épület előtt, amelyen ez a felirat volt olvasható: „Ez az épület eladó”. Üres volt a ház, jó néhány ajtó és ablak már hiányzott róla. Hogy mégis jó helyen jártak, azt egy elárvult katalógusszekrény bizonyította, amelynek egyetlen megmaradt fiókjában egy cinkecsalád fészkelte. A kis falu teljesen kihaltnak látszott, több házon ugyanilyen tábla állott.

- Úgy látszik, ez is egy lakatlan liget - állapította meg szomorúan Bumbala.

- Mit is akartunk itt? - kérdezte Waggawagga.

- Tényleg, mit? - kérdezte Kisfehérautó.

Mindenki Ajára és Gédára nézett, ők pedig egymásra, majd Onogára.

- Onogának akartunk meglepetést szerezni, ha már az oldalon viseli ezt a pecsétet.

- Lényársak! - kiáltott fel izgatottan Baciló. - Honnan is van ez a pecsét?

- Csak arra emlékszem, hogy Ullmann bácsi ütötte rám, méghozzá úgy, hogy ne fájjon - mondta Onoga.

- Hogyan került Ullmann lénytárshoz? - kérdezte Baciló.

- Hát hosszú története van ennek. Engem, emlékeztek, nem gyerekek, hanem Kálmán, Csaba és Kati anyukája talált ki. Azt talán nem említettem, hogy Kálmán világcsavargó, Csaba dzsesszzenész, Kati meg könyvtáros akart lenni. Kati vágya teljesült leghamarabb, mert még négyéves sem volt, amikor megkapta ezt a pecsétet.

- És honnan szerezte? - kérdezte Aja.

- Ennek is története van - folytatta Ullmann bácsi. - Egy alkalommal éppen Balatonmáriára utaztak, és a vonat már fél órája Középrigócon vesztegelt, mert egy teve feküdt keresztbe a sínen. Ki tudja, honnan került oda? Valószínűleg jó messziről, mert elfáradhatott, és a világ minden kincséért sem akart felállni, pedig a mozdonyvezető már térden állva könyörgött előtte. Hogy-hogy nem, egyszerre csak három gyerek ült az egyesek szerint kétpúpú, mások szerint hárompúpú teve hátán: Kálmán, Csaba és Kati. A teve akkor felállt, és elindult, kitalálóm utánuk, a vonat pedig Balatonmária felé. A teve a Rottenbiller Károly Községi Könyvtár előtt állt meg. A könyvtáros nagy tiszteSSéggel fogadta őket. A gyerekek szerint a teve csak azt akarta megtudni, hogy merre van az őshazája. A könyvtáros, egy nyugdíjas kántortanító, Sallai bácsi, kikérte a lexikonból a kétésfélpúpú teve őshazáját. A teve bólintott, és megindult őshazája felé. Sallai bácsi fenségesen megvendégelte a családot. Kiderült, hogy már három éve senki sem járt arrafelé, mert a faluból már mindenki elköltözött. Sallai bácsi is úgy határozott, hogy nem várja meg

a pestieket, akik majd talán megveszik az elhagyott középri-góci házakat, és még a könyvtárat is nyaralónak. A kis Kati kijelentette, hogy ha Sallai bácsi elmegy onnan, ő marad ott könyvtárosnak. Erre, szerelmes barátaim, Sallai bácsi átad-ta neki a könyvtár bélyegzőjét. Hát így történt.

- És hogy került a bélyegző Ullmann bácsihoz?

- Persze, ezt elfelejtettem. A kakukkos órában találtam, az-tán velem együtt a pecsétről is megfélekeztek. Kati azóta igazi könyvtáros lett, de nem Középrigócon, hanem a fővá-rosban, ahol, mint tudjátok, akad pecsét bőven.

- Szomorú történet - mondta Bumbala, és azt javasolta, áll-janak tovább egy házzal, mert egy kihalt falunál még a lakat-lan liget is kellemesebb, elsősorban azért, mert az az ő ottho-nuk.

- Ne nézzünk körül? - kérdezte Ullmann bácsi. - Hátha még itt kóborol az a teve.

- Az már régen az őshazájában van - jegyezte meg szomo-rúan Bumbala.

- Szabad észrevennem, amit észrevettem? - kérdezte, mint már annyiszor, Kisféhérautó. Nagyon izgatott volt, mert egy táblát vett észre: ERRE LAKIK A KÖZÉPRIGÓCI RE-METE. Arra mentek, s hamarosan másik táblát vettek észre egy elhagyott házon: ITT NYUGSZIK A KÖZÉPRIGÓCI REMETE.

- Kár - sajnálkozott Waggawagga. - Még sosem láttam re-metét.

Baciló nem akarta megengedni, hogy bemenjenek, a fertő-zésveszélyre hivatkozott, de Ullmann bácsi hajthatatlan volt. Beengedték a saját felelősségére.

- Jöjjetek, barátaim! - kiabált ki Ullmann bácsi kisvártatva.

Egy öregember feküdt a házban, egyik oldalán Ullmann bácsi, a másikon egy kétésfélpúpú teve állott. Az öregember meg sem moccant, a teve pedig nagyon bánatos képet vágott.

- Meghalt? - kérdezte Baciló.

- Elfelejtette magát - felelte a kétésfélpúpú teve.

- Ez szívtépő - jelentette ki Bumbala.

- Egyetérték - jelentette ki a kétésfélpúpú teve.

- Ön tud beszélni? - kérdezte Onoga a kétésfélpúpút, majd megjegyezte: - Ez ostoba kérdés volt. Elnézést.

Ezt a dolgot többet nem firtatták. Megtudták, hogy az öregember annyira elfelejtette magát, hogy még meghalni sem tud rendesen.

- Nem az eszméletét vesztette el, hanem sajátmagát - magyarázta a teve.

- Hall minket? - kérdezte Waggawagga.

- Hallok mindent - válaszolta az öregember. Olyan volt a hangja, mintha a semmiből jött volna. Mindenki Ullmann bácsira nézett, még a teve is két meleg szemével.

- Nézzünk körül, barátaim, hátha találunk itt valami fontosat! Abból, amit ez a kedves öregúr elvesztett. Őt kell most kinyomoznunk! - rendelkezett Ullmann bácsi.

Szétszéledtek, csak a teve és a mélytengerész maradt az öregember mellett.

- Tényleg semmire sem emlékszik? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Csak a Rottenbiller Károly Községi Könyvtárra - felelte szomorúan a teve. - Erre egyébként én is emlékszem.

- Kakukk, és ezerszer kakukk, vagyis álljon meg a menet!
- rikkantotta Ullmann bácsi. - Akkor most én jövök! - Ön is járt a Rottenbiller Károly Községi Könyvtárba?

- Ő nem járt, ő maga volt ott a könyvtáros. Ő mutatta meg nekem az őshazámat - szólt közbe a teve.

- Akkor ön Sallai bácsi, a könyvtáros, nemde? - kérdezte Ullmann bácsi diadalmasan.

- Én vagyok, de ez még nagyon kevés - válaszolta Sallai bácsi, akinek a bélyegzője ott lapult Ullmann bácsi belső zsebében.

Ullmann bácsi felmutatta a bélyegzőt:

- Erre emlékszik?

- Ezt én egy kislánynak adtam, ön pedig, ha jól látom...

- Jól látja, én mélytengerész vagyok, engem csak elfelejtettek: de önt nem, hiszen én is emlékszem önre, és a barátaim is, mert elmeséltem önt nekik.

- Akkor meséljen nekem is, nagyon kérem - kérte vendégét Sallai bácsi reménykedve.

- Egy szép napon megállt egy teve a Rottenbiller Károly Községi Könyvtár előtt, a hátán három gyerek, meg az édesanyjuk. Ön pedig fenségesen megvendégelte őket.

- És engem is - szólt közbe a teve. - És a kislánynak adta a bélyegzőt.

- Hát ennyi... - fejezte be Ullmann bácsi.

- Ezt is nagyon köszönöm. Valami már megkerült belőlem. Aja rohant oda hozzájuk:

- Találtam egy sormintát!

- Hát az az enyém! Kérem szépen! - kapott utána az öregember.

- Zöld pöttyös, de lyukas labda! – rohant oda Géda.

- Az én labdám! Kérem szépen!

Magához szorította ezt is.

Onoga jött:

- Egy hegycsúcsot találtam.

- Egy alkonyat is kellene hozzá – mondta halkán az öregember.

- Egy alkonyat kéretik! – bődült el Onoga.

- Megvan! – robogott oda Kisfehérautó.

- Gyorsan, gyorsan, kell még ott lenni egyébnek is! – sürgette őket Ullmann bácsi.

- Nem tudom, ide való-e, egy mosolyt találtam – érkezett Baciló.

- Az én mosolyom – mosolygott az öregember.

Bumbala is előkerült. Izgatottan jelezte, hogy talált ugyan valamit, de nem meri elmondani.

- Mi legyen az? – kérdezte Ullmann bácsi.

- Egy jegesmedve, de kék színű – szabadkozott Bumbala.

- Ezzel, sajnos, nem tudunk mit kezdeni, kedves Bumbala – közölte Baciló. – Valami értelmesebbet kérünk.

- Azt mondta, kék jegesmedve? – kérdezte az öregember.

- Sajnos, csak ilyet találtam – szabadkozott Bumbala.

- Mert *akkor* ilyennek képzeltem el. Amikor aztán a lexikonból megtudtam, hogy ilyen jegesmedve nem létezik, meg-sajnáltam és hű maradtam hozzá. Kérem szépen!

Ezután már ment minden, mint a karikacsapás!

- Egy szép kavics!

- Egy hasraesés!

- Egy tekintet!

- Egy áthúzott szó!
- Egy fintor!
- Egy égszínkék!
- Egy messzeség!
- Egy odú!
- Egy hogyishívják!
- Egy pergő levél!

Az öregember felült, maga elé rakosgatta őket.

- Szólanék - mondta.

Köréje sereglettek.

- Már megvagyok. Ti pedig lehetnétek az unokáim.

Bólintottak. A teve is.

- Most akkor . . .

Ullmann bácsi intett, hogy menjenek el. Csak Waggawagga maradhatott ott, mondogatni, hogy waggawaggawagga, ameddig szüksége van rá nagyapjának.

Kimentek a ház elé, amelyen már ez a tábla állott: ITT NYUGSZIK A KÖZÉPRIGÓCI REMETE. Ullmann bácsi elővette a bélyegzőt, és hivatalos pecséttel erősítette meg a tábla igazát. Aztán kijött Waggawagga is. Mondani akart valamit, de csak ennyi sikeredett:

- Nagyapánk már . . .

- Milyen igaz ez, ami ezen a táblán van - tűnődött Ullmann bácsi -, hiszen teljesen megnyugodott.

Bólintottak, majd sorban beszálltak a pepita autóbuszba. A kétésfélpúpú teve is. Árvának érezték magukat nagyapjuk nélkül, mégis boldognak, hiszen eddig nagyapjuk sem volt, most pedig még egy új barátot is szereztek, nagyapjuk hűséges barátját.

*Elindulnak egy világgörüli autóversenyen,
váratlanul célba érnek és ott maradnak*

- És most? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Kérdezzük meg talán a teve lénytársat - javasolta Baciló.

- Valóban, az ön történetét nem is ismerjük. Ön akkor, ahogy kitalálóm mesélte, amikor megmutatták önnek, merre van, szépen megindult az őshazája felé. Így volt? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Így volt - felelte a teve -, de csak a falu végéig jutottam. Úgy döntöttem, bizonytalan időre elhalasztom a hazamene-telt.

- De miért? - kérdezte Bumbala. - Akinek van őshazá-ja...!

- Láttam, hogy teljesen üres a falu. Eszembe jutott, hogy az a derék könyvtáros azt mondta az ön kitalálójának, akinek az a három huncut gyereke a hátamra telepedett, hogy „Egy teremtetett lélek sincs már itt”. Ettől kezdve én lettem a „te-remtetett lélek”, és együtt remetéskedtünk. „Remeteve”, így hívott engem, és nem csúfolt a kétésfél púpom miatt.

Kisfihérajtó éppem meg akarta kérdezni, miért nem két-púpú, de most elnyelte a kérdést. Ehelyett ezt kérdezte:

- És most már az őshazába tetszik indulni?

- Szívesen mennék önökkel egy világgörüli útra, de erő-sebb bennem az őshazaszeretet.

- Mi is hazafelé indulunk, nem? - kérdezte Bumbala.
- Hátha lesz levél a postaládánkban - reménykedett Onoga.

Ebben a pillanatban a pepita autóbusz elindult, ment, ment, de nem érkezett meg sehová, mint szokása volt, hanem csak ment, ment, ment.

- Ez már a világkörüli út? - kérdezte Aja.
- Nézzék csak lénytársak! Ott, ott!

Arra néztek, amerre Baciló mutatott. Egy ugyanolyan buszmegállót láttak, mint amilyent a lakatlan ligetben is. Ez a liget azonban nem volt lakatlan. Hatalmas tömeg vett körül valamit, ebbe a gyűrűbe furakodott bele a pepita autóbusz is.

- Szabad észrevenni, amit észrevett - biztatta Ullmann bácsi Kisfehérautót.

- Világkörüli autóverseny indul néhány perc múlva - tájékoztatta őket Kisfehérautó.

Mindenki egyetértett abban, hogy ezen Kisfehérautónak feltétlenül el kell indulnia, kivéve őt magát.

- Nem, ez nem nekem való, én nem vagyok olyan gyors, csak hűséges. Ha hívnak, megyek.

- Én gyors is vagyok, és hűséges is - mondta egy cseppet sem dicsekedve Waggawagga.

- Ez színigaz, Waggawagga lénytárs, de te először is a jelzavunk vagy, másodszor is egy helyben ugrálsz, itt pedig haladni kell.

- Különben is együtt kellene mennünk, mert egy világkörüli autóverseny bizonyára nagy élmény - vélte Onoga.

Ekkor a pepita autóbusz odagurult a startvonalhoz a világnagyságok mellé. A nézőközönség felhördült, amikor meglát-

ta a pepitát az áramvonalasok között. Egy versenybíró azonnal ott termett mellettük.

- Ez milyen márka? - kérdezte.

- Waggawagga - vágta rá Kisfehérautó.

- A vezetője neve?

- Ez kérem, magától megy - válaszolták büszkén.

- Egy perc van az indításig, nem érünk rá viccelődni

- mordult rájuk a versenybíró. - Szóval: neve, anyja leánykori neve. . .

- Anyja leánykori neve Varga Amália - vágta rá Kisfehérautó, majd hozzátette: - És magától megy, mert idáig is magától jött.

- Ezt láttuk. Ezért gyanús az egész. Magától nem megy a dolog. Sajnálom uraim, tolassanak el innen!

- Magamtól megyek - hallatszott valahonnan.

Kisfehérautó tudta is, honnan: a pepita autóbusz motorjából.

- Hallotta? - bökte meg Ullmann bácsi a versenybíró. - Ő vezet. Neve Pepita Autóbusz. Anyja leánykori neve pedig, mint mondtam, Varga Amália. Mehetünk?

- Sehová! - mordult rájuk a versenybíró. - Önök viszont indulhatnak - szólt oda a világnagyságoknak, és eldurantotta a startpisztolyt.

A mezőny a közönség óriási lelkesedése közepette meglódu-
dult.

- Van még lövedék benne? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Van, de mit akarnak itt? Ez egy komoly világverseny - méltatlankodott a versenybíró.

- Süsse el gyorsan, mert máris hátrányban vagyunk! - no-
szogatta Ullmann bácsi.

- Előbb itt még tisztázni kell egyet és mást. Itt valami nem
stimmel. Azt mondja, hogy Pepita Autóbusz? Meg hogy Varga
Amália? Meg hogy Waggawagga? Mivel tudják ezt igazolni?

Baciló feltette vöröskeresztes karszalagját, de a versenybíró
meg sem rezdült. Gyanakodva méregette őket, leginkább
Onogát.

- Én kérem nem számítok, én most leszállok, és itt megvá-
rom őket - próbálta Onoga menteni a helyzetet.

- Éppen ön akar leszállni? Ezekkel a bélyegzőkkel az olda-
lán? Elnézést, uraim, előbb is észrevehettem volna. Csak a
nagy melegtől lehet, higgyék el. Elnézést. Ilyen még nem tör-
tént meg velem, aki minden világnagyságot jól ismerek - sza-
badkozott a veresenybíró. - Indulhatnak, uraim!

Végre eldőrdült újból a startpisztoly. Elindultak világot látni,
világhírt szerezni, révbe érkezni. Boldogan veregették megint
Onoga hátát, aki kézzel-lábbal tiltakozott ünneplése ellen, de
hát Onogát olyan jól lehetett ünnepelni.

- Inkább őt kérdezzük meg! - javasolta, amikor szóhoz ju-
tott. - A Pepita Autóbuszt!

- Hall minket? - kérdezte Ullmann bácsi.

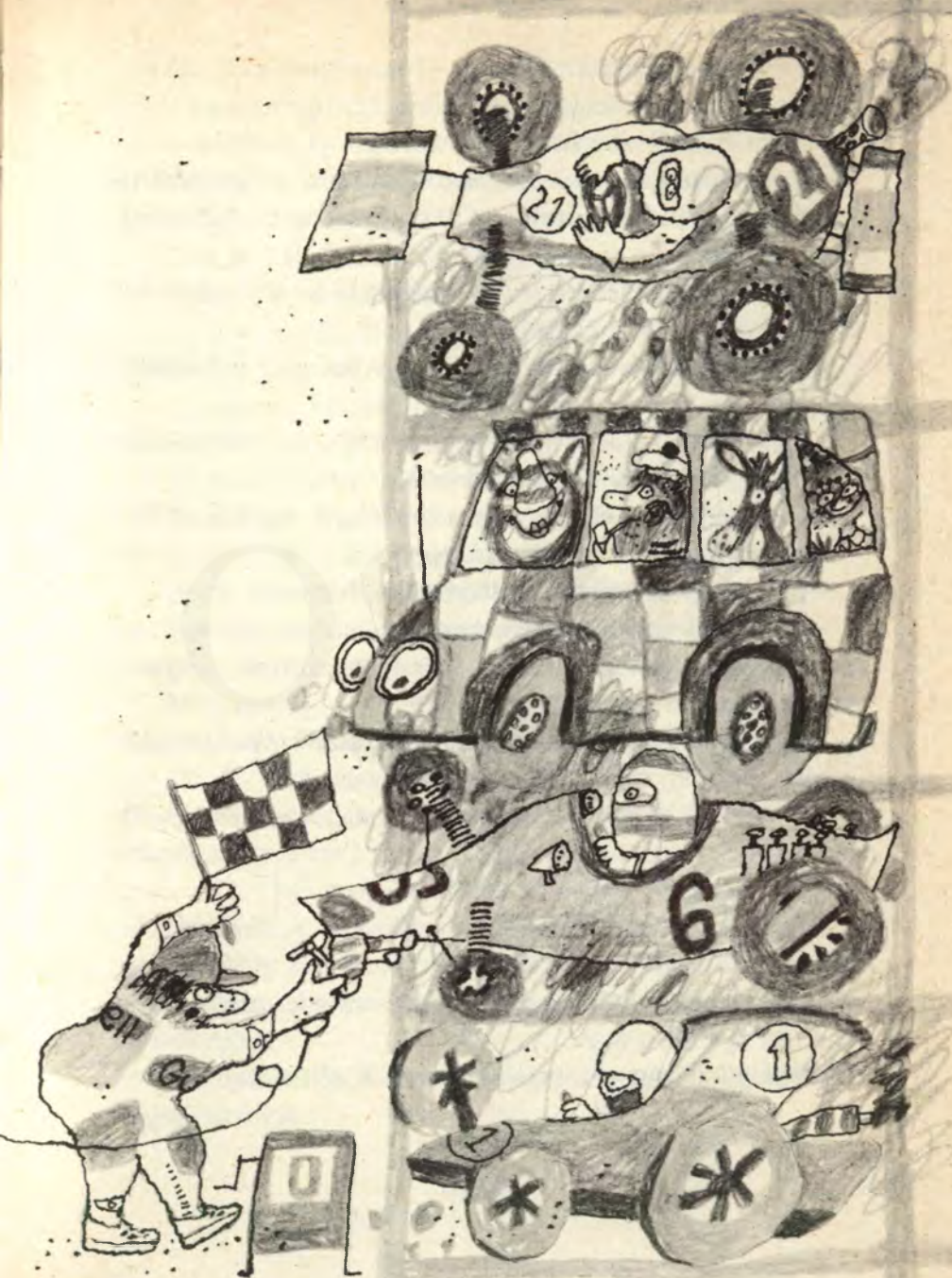
- Hallom önöket - volt a válasz.

- Nem zavarja a beszélgetés vezetés közben? - kérdezte Ba-
ciló.

- Én nem vezetek, én csak száguldok - hallották a választ.

- Ön talán versenyautóbusz? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Én egyáltalán nem vagyok autóbusz, én is lény vagyok.

- Lénytárs? - kérdezte Baciló.
- Az. Kitalált. Elfeledett.
- Mint én is - tette hozzá a teve.

Ezt már sejtették, csak nem akarták firtatni, a Pepitáról viszont nem gondolták volna. Csak egyszerű csodabusznak gondolták.

- Ha nem kellemetlen, meséljen a kitalálójáról, kedves barátom - biztatta Ullmann bácsi.

Kisfihéautó közben jelentette, hogy befogták a finn versenyzőt.

- Kitalálóm egy amerikai kisgyerek volt. És tudják, hogy most mi? Nem találják ki. Buszsofőr.

- Hogy felejteth el egy pepita autóbuszt egy buszsofőr?
- méltatlankodott Kisfihéautó.

- Ez egyenesen szívtépő - hajtogatta Bumbala.

- Ez olyan, mintha engem egy teve felejtett volna el, és nem egy moszkvai kislány, akit Valerijának hívtak - jegyezte meg a teve.

Ez is érdekelte volna őket, de érezték, nem szabad faggatni a kétésfélúpút, majd elmondja, ha akarja.

- Kitalálóm akkor, amikor még kitalált, nem buszsofőr akart lenni, hanem orgonaépítő. Aztán Peru-kutató, később meg szociológus. Abban az időben felejtett el.

- És honnan tudja, hogy buszsofőr lett? - kérdezte Ullmann bácsi.

- Sok busszal találkoztam, ahogy ide-oda cikáztunk a világban. Az egyiken ő ült.

- Befogtuk a franciát is! - jelentette Kisfihéautó.

- És elhagytuk Prágát! - jelentette Onoga, majd hozzátette: - Emlékeztek? Itt találtak ki.

- Lehagytuk az argentint is! - jelentette Kisfehérautó.

- És elhagytuk Párizst - tette hozzá Baciló. - Az én városomat.

- Ez már London - szólt Waggawagga. - Az enyém.

- Utolérjük az osztrákot! - jelentette Kisfehérautó.

- Ez Varsó - állapította meg szomorúan Bumbala. - Nincs több megjegyzésem.

- Lehagytuk a másik franciát is, és utolérjük az olaszt!

- Ez Tokió - állapították meg Aja és Géda.

- Megvan az amerikai is! Előzzük meg, könyörgöm!

- Ez pedig a Rottenbiller utca - sóhajtott Ullmann bácsi.

Elsők vagyunk! - Kiértünk a mezőre.

- Elsők vagyunk! - lelkenedett Kisfehérautó.

- Egyedül vagyunk - állapította meg Bumbala.

- Ez nem is mező, ez sivatag - szólt a kétésfélpúpú teve.

- Még mindig elsők vagyunk! - lelkenedett továbbra is Kisfehérautó. - Biztosan írni fognak rólunk!

- Mesét - borongott Bumbala.

- Kérem szépen, itt tegyenek ki engem, ez az én őshazám - szólt a teve.

Megállt a Pepita Autóbusz. Kinéztek. Sivatag is volt, meg nem is. Még egy kicsit ismerős is. A legérdekesebb az volt, hogy éppen egy olyan buszmegállónál álltak meg, amilyen ott is volt náluk.

- Hát akkor, búcsúzó... - kezdte a búcsúzást kétésfélpúpú barátjuk.

- Szabad észrevennem, amit észrevettem? - kérdezte Kisféhérautó, de addigra mindannyian észrevették.

- A postaláda!

- Hurrá! - motyogta Bumbala.

- Nem lesz ebből baj? Ugyanis a világműködési versenyeknél ugyanott van a cél, ahol a rajt - aggályoskodott Kisféhérautó.

- Miért? Mi is innen indultunk el, és ide érkeztünk vissza, a lakatlan ligetbe - válaszolta Baciló.

- Én nem mozdulok innen egy tapodtat sem, mert minket már itt jegyeztek meg - szögezte le Bumbala. Hát akkor érezzük magunkat otthon, lénytársak!

- Végtére is jelek vagyunk - jelentette ki Ullmann bácsi, de nem egészen értették, ezért magyarázni kezdte:

- Tudjátok, jelek vagyunk. Figyelmeztető jelek.

- De még mennyire - helyeselt Baciló, Bumbala, Onoga és a teve.

- Rólunk még eszükbe juthatnak azok, akiket még nem felejtettek el egészen - magyarázta tovább Ullmann bácsi.

- Jelek és jelszavak - tette hozzá Waggawagga.

Ezzel Aja, Géda, Kisféhérautó és Pepita is egyetértettek.

- Akkor most, lénytársak, a postaládához! - vezényelt Baciló.

- Hátha újabb lény érkezett bele - reménykedett Ullmann bácsi.

- Ide hozzám! - hallották a postaláda felől.

Odarohantak. Hallgatóztak.

- Szívdobogás - állapította meg Baciló. - Hevesen ver.

- Ki vagy, lénytárs? - kiabáltak bele. - Most érkeztl?

- Én vagyok a lénytárs - felelte a postaláda, és belekezdett a történetébe: - Engem egyszerűen itt felejtettek. . .

Köréje telepedtek és hallgatták. Hallgatták akkor is, amikor abbahagyta. A szívdobogást.

- Tudjátok-e, mi a lakatlan liget titka? - kérdezte őket később a postaláda.

Már sejtették, és Bumbala ki is mondta:

- Mi. Mi magunk.

Kamarás István

Bumbala, avagy a lakatlan liget titka

Társra mindenkinek szüksége van, s ha nem talál, elképzel magának egyet felnőtt is, gyerek is. A lakatlan ligetben csupa titokzatos lény tanyázik: mindegyiküket egy-egy kisgyerek találta ki valahol bánatában, más-más országban. Azután a bánat elmúlt, a kitalált társakat pedig elfelejtették, és most azok szomorkodnak a lakatlan ligetben. A titokzatos lények nem ismerik egymást, véletlen találkozásuk alkalmával derül fény történetükre, s így ismerjük meg az őket kitaláló gyerekeket is. Humor, líra, fantázia, szeretet szövi át a kisregényt, amelynek valóságos és elképzelt hősei egyaránt megtanulják, hogy a bánatra is van orvosság. S hogy mi az: ez a lakatlan liget titka.

Békés Pál

Doktor Minorka Vidor nagy napja

A címben szereplő Doktor Minorka Vidor nagy napjának színhelye egy budapesti piac, időpontja: napjaink közül bármelyik, és főszereplője egy nyári szünidejét a nagynénjénél töltő kislány, akivel a címszereplő jóvoltából képtelen és izgalmas kalandok esnek meg a piacon. A szerzőtől már ismert sodró lendületű cselekmény, bőségesen áradó humor, csiszolt és természetes stílus jellemzi Békés Pál új gyermekregényét, amely azt bizonyítja, hogy kalandot és romantikát nemcsak falun, nemcsak távoli földrészeken vagy távoli korokban lehet találni, hanem mindenütt, ahol gyerekek élnek. Izgalmas csata bontakozik ki a könyv lapjain egy halálosan komoly dologért: a piacért, anélkül, hogy a szerző kikacsintana a sorok közül a felnőtt világra: „ezt nektek írtam”. Nem, könyvét a gyerekeknek írta, de mert olvasását minden bizonnyal a gyerekek harsány nevetése fogja kísérni, kíváncsivá teszik majd szüleiket is.

Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó
A kiadásért felel: Dalos Vilmos igazgató
85-1921 - Dabasi Nyomda, Budapest-Dabas
Felelős vezető: Bálint Csaba igazgató
K-5127 · Budapest, 1986
Felelős szerkesztő: dr. Major Klára
Műszaki vezető: dr. Martonné Vágó Magdolna
Műszaki szerkesztő: Kempfner Zsófia
Formátum: A/5 · Terjedelem: 9 ív
Betűtípus: Plantin

3742

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

